

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 227

Het geheime Genootschap

15 Cent

Neem mij niet kwalijk, zuster, dat ik U een oogenblik stoor.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL HEERENGRACHT 313 AMSTERDAM

HET GEHEIME GENOOTSCHAP.

HOOFDSTUK I.

Een bal op de Russische legatie.

De groote feestzaal in het prachtige huis, door den Russischen gezant te Londen bewoond, was schitterend verlicht.

Geen wonder, want graaf Benckendorff gaf een feest, en het was algemeen bekend dat de feesten van den Russischen gezant gerangschikt mochten worden onder de weelderigste en de kostbaarste, waarvan de Engelsche hoofdstad getuige was.

Een groote menigte bewoog zich in deze zaal, en deze werd honderdvoud weerkaatst in de talloze spiegels van Venetiaansch glas, die van den vloer tot de zoldering reikten.

Het oog van den toeschouwer werd bijna verblind door de aanschouwing van de prachtige en schitterende uniformen der meeste aanwezige heeren en de kostbare gewaden der dames.

Hier waren de meeste leden van alle buitenlandsche militaire legaties in groot tenue. Japan, zoowel als Mexico, Denemarken zoo goed als Spanje waren hier vertegenwoordigd.

Een groot aantal hooggeplaatste Engelsche officieren, talrijke diplomaten en eenige ministers, benevens de meeste gezanten der groote buitenlandsche mogendheden hadden gehoor gegeven aan de uitnoodiging om dit jaarlijksche officieele bal met hun tegenwoordigheid te vereeren.

Wat de dames aangaat, zij behoorden bijna allen

tot den hoogen adel en de juweelen welke zij droegen, vertegenwoordigden een waarde van vele millioenen!

De gastheer, graaf Benckendorff, bewoog zich met het gemak van den volleerden diplomaat te midden der genoodigden.

Men zag zijn lange gestalte gekleed in een van goud schitterende uniform boven alle aanwezigen uitsteken.

De zwarte oogen in het scherp geteekende gelaat met den dikken witten knevel, dwaalden nu en dan zoekend door het groote vertrek.

Nu en dan had hij een kort gesprek met een der buitenlandsche gezanten, hetwelk schier nooit langer dan eenige minuten duurde.

Want in dien tijd was de politieke hemeel in Europa zwaar verduisterd; er dreigde van alle zijden donderwolken en het zou dus onvoorzichtig zijn, al te zeer de aandacht te trekken door een langdurig gesprek met dezen of genen gezant.

Ten slotte hield graaf Benckendorff zich eenige oogenblikken bezig met Iwan Dragomirof, eerste secretaris van de Russische legatie.

Hij was een man van omstreeks vijf en veertig jarigen leeftijd, kort en vierkant, met een uitgesproken Siberisch type, breede kaken, eenigszins schuin staande oogen en dikke borstelige wenkbrauwen.

Zijn haar zoowel als zijn puntbaardje en zijn zware knevel waren reeds bijna spierwit.

Zijn zwarte oogen hadden een onrustigen blik en hij had de zonderlinge gewoonte nu en dan zonder eenige aanleiding met een ruk het hoofd om te wenden en degenen die achter hem stonden met een korten scherpen blik op te nemen.

Nu en dan bleven zijn oogen rusten op een bevallig jong meisje, dat in gesprek met een jongen man was verdiept, gekleed in de uniform van luitenant der garde te paard.

Dan verdween dadelijk het schichtige uit zijn blik en kwam er een vreesachtige uitdrukking op zijn norsch gelaat.

Het jonge meisje was Olga Dragomirof, de dochter van den legatiesecretaris.

Ofschoon zij nauwelijks 18 jaar kon zijn, had zij reeds den rijzigen vorm eener volwassen vrouw.

Het prachtige, blauwzwarte haar omkranste een bevallig, maar krachtig geteekend gelaat, waarin de groote, diep blauwe oogen het schoonste sieraad vormden, dat men zich denken kan.

De mond was klein, maar krachtig geteekend, en als zij lachte, wat overigens slechts zelden gebeurde, dan zag men de prachtige witte tanden tusschen de roode lippen schitteren.

De jonge officier die tegenover haar stond was groot en slank — het type van den Engelschen officier, door-kneed in alle takken van sport, evengoed roeter als zwemmer, en die het cricketbat met evenveel gemak hanteerde als den schermdegen.

Hij had een open vriendelijk gelaat en donker bruine oogen die op dit oogenblik blijkbaar te vergeefs trachtten een blik op te vangen uit de blauwe, waarin hij met zooveel aandacht keek.

Soms volgde hij de richting van haar blik en dan trokken zijn wenkbrauwen zich samen.

Want die blik was gericht op een jongen man, die op eenigen afstand in gesprek was met een majoor der Hooglanders.

Hij was niet in uniform gekleed, maar in een zwart en rok, die klaarblijkelijk gesneden was door een van de beste snijders van Londen en die zijn slanke figuur voortreffelijk deed uitkomen.

De jonge man was zeer donker en zijn geheele uiterlijk verried den Rus, van de wijze waarop zijn kort zwart haar geborsteld was, tot aan den glans van zijn zonderling doordringende violetzwarte oogen.

Omstreeks elf uur in den avond werd een van de groote vleugeldeuren voor de zooveelste maal geopend en diende de Russische bediende met stentorstem aan:

— Lord William Aberdeen en zijn Zijne Lordschap's secretaris, mijnheer Charly Brand.

Op het hooren van dien naam richtten vele oogen zich naar de deur en naar de lange krachtige gestalte, die daar verscheen, gevolgd door een jongen man, met licht blond haar en eenigszins droomerige blauwe oogen.

Zijne lordschap scheen echter volstrekt niets te merken van het opzien, dat zijn verschijnen baarde en liep kalm door de groote zaal alsof het zijn dagelijksche gewoonte was het bal van een Russisch gezant te bezoeken.

Zijn secretaris volgde hem als zijn schaduw.

De beide heeren gingen allereerst graaf Benckendorff en diens echtgenoot begroeten, wisselden hier en daar eenige handdrukken — waren het volgende oogenblik weder verdwenen door een van de vleugeldeuren, die toegang gaf tot de eetzaal, waar het koud buffet was opgesteld en waar de gasten zich naar welbehagen te goed konden doen aan allerlei uitgezochte lekkernijen: Sandwiches met caviar, zalm, Russische eelt, oesters en ook champagne, nog afgezien van de verschillende koude schotels waarvan men zich slechts behoefde te bedienen.

Het feest was nog slechts kort geleden begonnen en er bevond zich in deze zaal nog geen half dozijn gasten.

— De menschen zullen denken, dat wij uitgehongerd zijn! fluisterde Charly Brand.

Lord Aberdeen haalde de schouders op.

— Zij mogen denken wat zij verkiezen, zeide hij. Het is hier heerlijk koel, zooals ik bij ondervinding weet. Zie maar, de ramen, die op het park uitzien, zijn geopend. Het is daar binnen om te stikken!

Zwijgend liepen de beide mannen naar een der openstaande ramen.

Plotseling begon Charly zachtjes te lachen.

— Heb je iets grappigs gezien in de zaal? vroeg Lord Aberdeen.

— Neen, dat niet — maar ik kan er niets aan doen, dat ik moet lachen als ik bedenke, dat wij ons hier bevinden te midden van een aantal personen, waaronder er verscheidene zijn, die je reeds vereerd hebt met een bezoek, dat zij geenszins verwacht hadden. Namelijk in het holste van den nacht, en niet als Lord William Aberdeen, maar als John Raffles!

De Groote Onbekende glimlachte.

— Het is ongetwijfeld een merkwaardige gewaarwording, zeide hij zachtjes. Ik heb hier zelfs bij het doorloopen der zaal onzen onsterfelijken vriend Baxter,

den hoofdinspecteur van politie, gezien! Hoe weinig schijnt de goede man te beseffen wie hem zooveen rake- lings gepasseerd is.

— Dat is ook geen wonder, hernam Charly. Wie zou er dan ook op den inval komen, dat de deftige heer met het reeds grijzende haar de zoo woedend achter- volgde John Raffles is?

De beide vrienden naderden nu het raam en Raffles zeide op zachten toon:

— Wees voorzichtig! Ik houd niet van openstaande ramen en vooral niet in het gebouw van een ambassade! Er hangt iets als een vreeselijk onweer in de lucht en ik heb het gevoel alsof wij sedert eenige weken door spionnen omringd zijn!

De beide vrienden stonden nu voor het raam.

Zij zagen op het groote park uit, dat slechts verlicht werd door den glans van de electrische lampen in de souper-zaal.

— Daar loopt een man in het park, fluisterde Charly plotseling.

— Je hebt gelijk, hernam Raffles.

Hij keek wat beter toe en vervolgde toen:

— Als ik mij niet vergis, is het Peter Sobolsky, die jonge Russische Adonis, die zulk een sterken indruk heeft gemaakt op het gemoed van de dochter van Iwan Dragomirof! Wat zou hij daar in het park uitvoeren?

— Een luchtje scheppen, denk ik! Hij zal het even warm gekregen hebben als wij.

— Blootshoofds?

— Wat dacht je? Geloof je dat hij eerst naar de vestiaire zou loopen om een paar teugen frissche lucht in te ademen.

— Kijk — hij gaat naar het hek! merkte Charly op.

De beide vrienden volgden den jongeman met hun blikken.

Zij zagen hoe de jonge Rus zich naar het vergulde hek begaf, dat het park van de straat afsloot.

Op datzelfde oogenblik naderde er van de andere zijde van het hek een donkere gedaante.

Het was een man, blijkbaar in een langen zwarten mantel gehuld en met een hoed met breeden rand op, zoodat er van zijn gelaat niets te bespeuren viel, hetgeen op dien afstand trouwens toch onmogelijk zou zijn geweest.

De beide mannen schenen vlug met elkaar eenige woorden te wisselen en dadelijk daarop verwijderde de gedaante zich weder.

Dadelijk daarop keerde de jonge Rus eveneens terug.

Snel en met een instinctief gebaar verwijderden Raffles en Charly zich van het raam.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg Charly zachtjes. Raffles haalde de schouders op.

— Het zal wel niet veel te beteekenen hebben, antwoordde hij. Een of andere afspraak, natuurlijk!

— Op dit uur en op deze plek?

— Waarom niet? Die Russen hebben altijd iets bijzonders en doen de dingen anders dan wij!

— Zeg eens, wie is die Peter Sobolsky? Het is nog niet lang geleden, dat ik hem voor het eerst gezien heb.

— Dat is mij nog niet zeer duidelijk. Hij bekleedt een of andere vage betrekking bij de Russische Handelskamer en men ziet hem ook veel op de Russische Legatie. Ik weet echter wel, dat hij voor een man wel een weinig al te knap is!

— Dat schijnt Olga Dragomirof ook te hebben opgemerkt, zeide Charly droog. Het is merkwaardig met die Russen, dat ze plotseling komen opdooien, zonder dat het duidelijk is waar zij zoo eensklaps vandaan komen.

— Dat heb je goed opgemerkt, zeide Raffles. Ook terwijl wij deze zaal doorliepen heb ik een aantal vreemde gezichten gezien en die behooren voor het meeren- deel aan Russen! Ik wil er aan toevoegen, dat er onder die gezichten vele zijn, die er in Rusland misschien mee door kunnen, maar die in ons land bepaald ongunstig genoemd zouden worden.

Onder het spreken waren de vrienden de balzaal weder binnengetreden.

Het was er nu nog voller dan te voren en de personen, die bezig waren een statige Mazurka te dansen, hadden vrij wat moeite om de noodige ruimte voor hun gewegingen te vinden.

De dochter van den gezant was op dit oogenblik nergens te zien.

Charly wierp Raffles een veelbeteekenenden blik toe.

— Het lieve kind mist hem al, fluisterde hij.

— Dat schijnt zoo, en ik geloof dat dit volstrekt niet naar den zin is van onzen vriend luitenant Frazer, van de bereden garde.

— Je hebt waarlijk gelijk, hernam Charly. Het klinkt niet eerbiedig als men over een officier praat, maar de ongelukkige jongen loopt rond als een kip, die haar ei niet kan kwijt raken!

— Je vergelijking is eenigszins drastisch, hernam Raffles, maar ik erken dat ze juist is.

Inderdaad, luitenant Richard Frazer liep op dit oogenblik met een allerongelukkigst gezicht rond.

— Dit is het aangenaamste van zulke bals, zei Raffles, op die menschen te letten en hun gezichten te bestudeeren zonder zelf mee te doen aan de holle praatjes, waarop hier de een door den ander vergast wordt.

— Nu, dan hebben wij hier een goed arbeidsveld, want ik heb nog zelden zulk een uiteenlopend publiek bijeen gezien. Er zijn hier kunstenaars zoowel als mannen der wetenschap, geneesheeren en diplomaten, soldaten en zelfs gewone ambtlooze burgers, met en benevens de onmisbare bankiers en groot fabrikanten, die men op geen enkel diplomatiek bal zal missen, daar zij immers als het ware de ruggesteng vormen van ons nationaal bestaan. Maar, zie, daar komt onze vriend Peter Sobolsky aan!

— Ja, en de schoone Olga loopt er op toe als een kip op een graankorrel!

— Beste Charly, zeide Raffles glimlachend, ik moet zeggen, dat je vergelijkingen vanavond aan duidelijkheid winnen, wat zij aan galanterie te kort komen. Maar ik moet zeggen, dat je gelijk hebt, — het lieve jonge meisje schijnt door een bijzondere haast bezielde te zijn en zij geeft blijkbaar niets om de onderzoekende blikken, die van vele kanten op haar gericht worden. Wat onze vriend Richard betreft — als zijn blikken dolken waren, dan zou Sobolsky op dit oogenblik reeds hebben opgehouden te leven.

Ja, mijn jongen, het is met de liefde een eigenaardige geschiedenis.

Charly wierp Raffles een schuinen blik toe, maar hij antwoordde niet op deze opmerking.

Het bal had nu zijn hoogtepunt bereikt.

De zaal was nu zoo vol, dat het bijna onmogelijk scheen, dat ze nog meer menschen kon bevatten en reeds hadden vele gasten een toevlucht gezocht in de groote buffetzaal, waar het nog koel en tamelijk leeg was.

De beide vrienden hadden zich een goede plaats opgezocht op de galerij, die op een drietal meters van den vloer om drie zijden van de groote zaal liep, en waarvan zij een uitstekend gezicht hadden op het drommende gewoel daar beneden.

— Heb je wel opgemerkt, vroeg Raffles, dat de Russische Adonis vanavond heel wat conferenties schijnt te hebben?

— Ja, en wel voornamelijk met zijn landgenooten, antwoordde Charly. Helaas moet ik zeggen dat ze er niet allen even fatsoenlijk uitzien.

— Beste Charly, neem dit van mij aan — zelfs al staat men op twee passen van een Rus, dan is het voor een westerling nog onmogelijk om te zeggen of hij een grootvorst of een bommenfabrikant voor zich heeft! Een van de grootste militaire opperbevelhebbers die Rusland in de laatste tien jaren gehad heeft ziet er uit als een moordenaar in een stuk in het Drury Lane Theater en als je nu de waarheid uit mijn mond wil vernemen, zoo vervolgde Raffles, terwijl hij een geeuw onderdrukte, dan wil ik je wel bekennen, dat ik er voor vanavond al weer meer dan genoeg van heb! Met je welnemen, zullen wij nu maar verdwijnen, en zich hier het intieme huiselijke drama laten voltrekken, dat blijkbaar in staat van wording is — als onze zintuigen ons ten minste niet bedrogen hebben.

HOOFDSTUK II.

De liefde eener Russin.

De Russische Legatiesecretaris bewoonde een fraai en groot huis in Downingstreet niet ver van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken, en aan drie zijden door een fraaie tuin omgeven.

Op den middag volgend op het bal, zat Iwan Dragomirof voor zijn schrijfbureau in zijn fraai gemeubelde studeerkamer aan de achterzijde van het huis gelegen.

Hij speelde gedachteloos met een gouden penhouder en liet zijn oogen over de reeds door de eerste herfststormen ontbladerde boomen dwalen.

Daarop stond hij plotseling op, liep naar de deur en draaiden den sleutel in het slot om.

Hij keerde weder naar zijn schrijftafel terug, maar bedacht zich, ging opnieuw naar de deur en hing zijn zakdoek over den sleutel, zoodat het sleutelgat was afgesloten.

Daarop trad hij naar een der wanden van het vertrek en liep op een groot schilderij toe dat daar hing.

Hij drukte op een der krullen van de vergulde lijst, en dadelijk draaide het ondergedeelte van de lijst op een onzichtbare scharnier en werd er een zeer klein sleutelgat in het behang zichtbaar.

Dragomirof haalde een sleutelbos uit zijn zak en zocht er een zeer eigenaardig gevormd sleuteltje uit.

Hij stak dit in het slot, draaide het om en nu bleek het schilderij niets anders te zijn dan de deur van een geheim kastje in den muur.

Het was geheel van staal vervaardigd en op de eenige plank stond een kistje van ebbenhout.

De legatiesecretaris nam dit kistje van de plank en droeg het naar zijn schrijfbureau.

Hij opende het met een tweeden sleutel en nam er een groot aantal papieren uit.

Met het hoofd in beide handen gesteund begon hij ze met volle aandacht na te lezen.

Bijna een uur aan een stuk las hij aanhoudend voort.

Toen richtte hij zich met een diepen zucht op en steunde met beide beide gesloten vuisten op het tafelblad.

— Ik weet eigenlijk niet wat mij weerhoudt deze gevaarlijke papieren te vernietigen! Maar neen — zij bevatten toch nog veel wat mij voor later van dienst kan zijn! Zij leveren mij materiaal op, waardoor het mij als de zaak eens aan het licht mocht komen, toch nog altijd mogelijk zal zijn pressie uit te oefenen op eenige hooggeplaatste mannen te Petersburg en te Moskou.

Hij bedacht zich nog even en legde de papieren toen weder zorgvuldig in het kistje.

Hij sloot het en zette het weder in het geheime vak.

Daarop duwde hij het schilderij weder op zijn plaats, evenals het stuk van de lijst.

Juist toen hij dit gedaan had werd er op de deur geklopt.

Dragomirof wendde zich verschrikt om.

— Wie is daar? vroeg hij.

— Ik ben het, vader!

De legatiesecretaris liep snel naar de deur en draaide den sleutel in het slot om.

Olga trad binnen.

Er lag een uitdrukking van verbazing op haar gelaat.

— Hebt gij u opgesloten, vader?

Dragomirof liet een kort, verlegen lachje hooren.

— Een vergeetachtigheid, kindlief, zeide hij. Ik moest zooveel werk verrichten, waarbij ik niet gestoord wilde worden. En zeg mij nu eens, wat je van mij wilt!

— Om te beginnen, moet ik wat geld van u hebben, vadtje, en dan — dan moet ik u een groot geheim mededeelen!

Het jonge meisje bloosde hevig, toen zij deze woorden uitsprak en sloeg haar oogen naar den grond.

De legatiesecretaris fronste onmerkbaar de wenkbrauwen.

Toen trad hij op zijn dochter toe en zeide vriendelijk:

— Geld kun je zooveel krijgen als je maar verlangt, dat weet je wel! En ik hoop, dat ik het geheim met genoeg zal aanhooren!

Het jonge meisje wierp haar vader een schalkschen blik toe.

— Ik ben er zeker van, vader!

— Begin dan maar met het geheim! Het geld komt in ieder geval wel in orde!

Olga ging eenige schreden op haar vader toe, en legde toen beide handen op zijn schouders.

Daarop verborg zij het hoofd aan zijn borst en haar stem was bijna onhoorbaar, toen zij fluisterde:

— Ik heb lief, vader!

Dragomirof lichtte het hoofd zijner dochter op en keek haar diep in de oogen.

— Ik ben blijde, dat je het mij dadelijk komt zeggen, Olga! Wie is het?

Het meisje aarzelde even voor zij antwoordde:

— Peter Sobolsky, vader!

Met een schok richtte Dragomirof zich op.

— Een Rus? riep hij uit. Ben je op een Rus verliefd?

— Ja vader! Gij kunt er toch zeker niet op tegen hebben, dat ik een uwer landgenooten heb uitverkoren?

De legatiesecretaris duwde zijn dochter langzaam van zich af.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij antwoordde:

— Daar heb ik juist bijzonder veel op tegen!

— Maar waarom dan toch, vader! riep het meisje verbaasd.

Weer fronste Dragomirof de wenkbrauwen.

— Dat kan ik je zoo gemakkelijk niet uitleggen, kindlief, laat het je genoeg zijn, dat ik zeer ongaarne zou zien, dat je met een Rus zoudt huwen. Waarom heb je toch geen Engelschman uitgekozen. Ik ken er wel, en van zeer goede huize, die niets liever zouden wenschen dan je handje te veroveren. Moet ik den naam van luitenant Frazer nog noemen?

Olga boog het hoofd.

— Hij is heel aardig, vader en ik geloof ook wel dat ik hem niet onverschillig ben. Hij is van top tot teen een gentleman — maar ik heb mijn zinnen nu eenmaal op een ander gezet!

— Maar hoe is dat mogelijk, riep Dragomirof uit. Sobolsky is pas eenige maanden in Engeland, en nauwelijks drie weken in Londen! Men weet zeer weinig van hem en wat men weet is helaas niet uitsluitend in zijn voordeel. Hij heeft zeer veel geld waarvan men de herkomst niet weet, hij gaat met tamelijk verdachte lieden om, nu en dan verdwijnt hij spoorloos om dan eensklaps weer boven water te komen — kortom hij lijdt een zeer ongeregeld leven!

Het meisje haalde ongeduldig de teedere schouders op.

— Ik kan mij niet begrijpen, vader, dat gij u aan

die praatjes stoort! Gij zult mij toch niet voor altijd willen ongelukkig maken — en ik weet zeker dat hij mij ook bemint!

De legatiesecretaris keek somber voor zich uit.

— Was het nog maar een Rus dien ik zeer goed ken, bromde hij.

— Maar gij zult hem leeren kennen, vadertje, riep Olga vroolijk uit.

— Dat ben ik zeker van plan, hernam Dragomirof droog en dat zeg ik je dan ook, dat ik mijn toestemming niet geef of ik moet zijn verleden grondig hebben laten onderzoeken.

Olga trok een pruilend lipje.

— Als het dan maar niet te lang duurt, vader. Het is werkelijk zonderling, dat gij zoo tegen onze eigen landgenooten zijt ingenomen. Als ik het niet beter wist zou ik zeggen dat gij bang voor hen waart!

Dragomirof deinsde achteruit alsof hij een zweeps slag had ontvangen.

Zijn gelaat werd zeer bleek en in zijn oogen kwam een uitdrukking van hevigen schrik.

Zijn stem had een schorren klank, toen hij met een poging tot opgewektheid antwoordde:

— Wat praat je toch meisje? Waarom zou ik bang zijn voor onze landgenooten?

— Dat vraag ik me ook af, vader en daarom zult ge wel spoedig verstandiger worden en uw eenig dochtertje geen verdriet aandoen.

Dragomirof had zich hersteld.

Hij streek zijn dochter over de glanzende zwarte haren en kuste haar toen op het voorhoofd.

— Ik zal onderzoek doen, zeide hij, en als dat werkelijk gunstig uitvalt, als Peter Sobolsky je werkelijk waardig is, dan moog je mijnentwege met hem trouwen!

Het meisje slaakte een jubelkreet.

Zij vloog haar vader om den hals en kuste hem op beide wangen.

— En geef mij nu maar spoedig wat geld, vader, want ik moet eenige inkoop doen.

Dragomirof ging naar zijn schrijftafel, opende een lade, nam er een pakje bankbiljetten uit en stak er Olga eenige toe.

— Is dit voldoende, kleine verkwister? vroeg hij glimlachend.

— Voorloopig wel, vader, antwoordde Olga lachend. En nu ga ik mij spoedig kleeden!

Het jonge meisje huppelde weg, maar op den drempel van de deur keerde zij zich nog eens om.

Zij hief dreigend haar vinger tegen haar vader op en riep:

— Binnen een week moet alles in orde zijn, vader, of wij worden kwade vrienden!

Zoodra de deur achter het jonge meisje was dichtgevallen, zonk Dragomirof in zijn stoel.

Hij begroef het gelaat in beide handen en een diepe zucht welde uit zijn borst op.

Toen mompelde hij zachtjes voor zich heen:

— Waarom is haar keus niet op een Engelschman gevallen! Ik zou haar nog liever aan den armsten Brit hebben gegeven dan aan een schatrijken Rus, van wiens verleden ik niets weet — en die misschien tot mijn doodsvijanden kan behooren!

HOOFDSTUK III.

Moord of zelfmoord?

Er waren omstreeks vier dagen verlopen.

Raffles en Charly zaten in de bibliotheekzaal van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende sedert eenige jaren aan de Regentstreet bewoonde.

Zij waren zoeven uit de eetzaal gekomen, maar tijdens het ontbijt was hun gesprek zoo levendig geweest, dat zij er niet aan gedacht hadden de dagbladen in te zien.

De beide vrienden hadden ieder een stapeltje onder den arm en zetten zich nu op hun gemak, ten einde de belangrijkste berichten te lezen.

Er was nauwelijks een kwartier verlopen of bijna tegelijkertijd slaakten de beide mannen een luiden kreet van verwondering en schrik.

Zij lieten hun krant zakken en staarden elkander eenige seconden zwijgend aan.

— Dragomirof! riep Charly zachtjes.

Raffles knikte.

— Wie zou dat gedaan hebben? ging Charly voort.

— Misschien hij zelf, antwoordde Raffles. Ik zie, dat je daar de „Times” hebt. Lees mij eens voor, wat dat blad er van zegt, want gewoonlijk is het wars van sensatie en geeft het de feiten onopgesmukt weder. Dat kan ik van de „Daily News” niet zeggen.

Charly raapte het blad weder op, dat hij uit zijn handen had laten vallen en las het volgende korte bericht voor:

De Secretaris van de Russische Legatie te dezer stede, de heer Iwan Dragomirof, heeft heden om

nog onbekende redenen een eind aan zijn leven gemaakt. Een zijner bedienden vond hem, toen hij hem hedenmorgen zijn chocolade wilde brengen, opgeknoopt aan zijn beddekoord.

Luid schreeuwend vluchtte de man weg, hetgeen wel als onvergeeflijk onbedachtzaam mag worden gekenmerkt. In plaats van den ongelukkige onmiddellijk af te snijden, liep hij eerst het geheele huis door om naar hulp te zoeken.

Toen hij den bottelier gevonden had, deelde hij dezen eerst hakkeland en stotterend mede wat hij ontdekt had.

De bottelier, een oud man, durfde zich niet in de slaapkamer van den doode wagen en ten slotte besloot men de dochter van Iwan Dragomirof te wekken, daar hij weduwnaar is.

Met dit alles ging bijna twintig minuten verloren.

Het was zeven uur in den morgen toen het jonge meisje, gewekt door het luide gebons op haar deur, uit haar bed sprong en een peignoir omwierp.

Door de deur heen riep de bottelier haar het vreeselijke bericht toe.

Doodsbleek, maar vastberaden snelde het meisje naar de slaapkamer van haar vader, gewapend met een korte dolk, waarmede zij aanstonds het beddekoord doorsneed.

Het lichaam plofte op het bed neder.

Alhoewel het nog nauwelijks koud was, viel toch aanstonds te zien, dat hier alle hoop op behoud ijdel was,

Het gelaat van den doode was vreeselijk opgezet en loodgrijs, terwijl hem de oogen uit het hoofd puilden.

Olga Dragomirof gaf aanstonds eenige bevelen en trachtte toen den strik om den hals van haar ongelukkigen vader los te maken.

Deze was echter zoo stijf bevestigd, dat het haar onmogelijk was.

Eenige minuten daarna kwam de huisdokter, die per telefoon was opgebeld.

Deze kon niets anders doen dan den dood constateeren, die ongeveer vijf kwart uur geleden moest zijn ingetreden.

Ook het parket was spoedig ter plaatse, maar daar men hier ongetwijfeld met een geval van zelfmoord te doen had, was zijn taak spoedig afgelopen.

Tot dusver tast men in het duister aangaande de beweegredenen van dezen noodlottigen zelfmoord.

Charly liet het blad zakken.

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

— Het is kort en het is duidelijk, zeide hij toen.

Daarop wreef hij zich eenige malen met de hand over het voorhoofd en vervolgde:

— Ik bedoel natuurlijk, dat de beschrijving als zoodanig duidelijk is, want ik kan met den besten wil niet inzien, welke redenen Dragomirof wel tot zelfmoord had kunnen drijven! Hij was nog lang niet oud, sterk als een paard, gezond en rijk! Hij hield zeer veel van zijn dochter en hij bekleedde een eervolle positie! Het is waar, dat hij die verkregen had door kuiperijen, maar dat was voor een man als Dragomirof toch zeker geen aanleiding om zelfmoord te plegen! Voor zoover ik kan nagaan, was hij er niet de man naar om aan gemoedsbezwaren te lijden!

— Dat arme meisje! mompelde Charly.

— Ja, dat mag je wel zeggen! Zij heeft immers geen broeders of andere familie hier?

— Niemand!

— Wel, dan is onze weg ons voorgeschreven, dunkt mij!

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat wij haar aanstonds onzen steun moeten gaan aanbieden!

— Zou zij dien aanvaarden?

— Een jong, alleenstaand meisje in haar positie aanvaardt steeds de hulp van een man, die haar als invloed-

rijk is afgeschilderd! En dan is er nog iets — het is natuurlijk wel mogelijk, dat Dragomirof de hand aan zich zelf geslagen heeft, maar daarvan zou ik mij toch gaarne eens overtuigen!

— Je denkt dus dat hij vermoord is?

— Ik denk niets, voordat ik gezien heb! Hij was echter een Rus en er zijn maar zeer weinig Russen, als het geen boeren of arbeiders zijn, die niet een heel leger van vijanden bezitten. Dat is een eenvoudig gevolg van den verwarden politieken toestand in Rusland.

Onder het spreken was Raffles opgestaan.

— Ga je met me mee? vroeg hij.

— Wil je er dan nu reeds heen? vroeg hij. Het is nog veel te vroeg.

— Beste Charly, het is nooit te vroeg om een ridderlijke daad te verrichten.

De beide vrienden lieten zich aanstonds hun overjas geven en begaven zich op weg naar het huis in Downingstreet.

Juist toen Raffles wilde aanbellen, werd de deur geopend en trad er een jonge man naar buiten in de uniform van luitenant der bereden garde.

Het was Richard Frazer.

Zijn gelaat was bleek en vertrokken van smart.

Hij herkende Raffles aanstonds en stak hem een bevende hand toe.

— O, Mylord, het is vreeselijk, zeide hij. Die arme Olga!

— Hebt gij haar gesproken? vroeg Raffles, terwijl hij den handdruk van den jongen man beantwoordde.

— Slechts weinige minuten, Mylord!

— Gij kwaamt haar zeker uw diensten aanbieden? vroeg Raffles heel vriendelijk.

— Dat deed ik, Mylord! zeide de jonge man, terwijl er een lichte blos in zijn wangen opsteeg. Zij staat nu geheel alleen en zij moet toch behoefte hebben aan een krachtige hand, die haar steunt!

— Dat heeft zij zeker, luitenant, zeide Raffles ernstig. Wat zeide zij tegen u?

Frazer boog het hoofd.

— Er is een ander wiens hulp zij hooger schijnt te stellen, antwoordde hij op doffen toon.

Hij hief de vuist op en schudde haar tegen een onzichtbaren vijand.

— Verwacht zij Sobolsky? vroeg Raffles.

— Gij weet, wien ik bedoel, mylord? vroeg Frazer met een blik vol haat in zijn blauwe oogen.

— Ik vermoedde het, antwoordde Raffles eenvoudig.

Onder het spreken waren zij allen weder binnengetreden.

De oude bottelier, die Raffles wel kende, stond besluiteloos bij de deur.

— Ga mij en mijnheer Brand aandiennen, goede vriend, beval Raffles.

Terwijl de bottelier zich verwijderde, richtte Raffles zich tot Frazer en zeide:

— Neem zoolang op gindsche bank plaats! Wij zullen niet lang wegblijven. Ik zou gaarne nog wat met u praten!

De jongeman knikte en nam zwijgend op de zware eikenhouten gangbank plaats.

De bottelier keerde spoedig terug met het verzoek hem te willen volgen.

Hij geleidde de bezoekers naar een groot vertrek, waar een schemerig duister heerschte, daar de gordijnen waren neergelaten.

Bij hun binnenkomen stond Olga Dragomirof op.

Zij was bijzonder bleek.

Raffles trad op haar toe en greep haar hand.

— Miss Olga, wij hebben van uw vreeselijk ongeluk gehoord, zoo begon hij met zijn warme, donkere stem, waarmede hij steeds zulk een grooten invloed wist uit te oefenen. Gij staat nu alleen — gij hebt hier geen familie, en daarom komen wij u onze diensten aanbieden, mijn secretaris, mijnheer Brand en ik!

Het jonge meisje drukte de haar toegestoken hand.

— Ik ben u zeer dankbaar, mylord! Gij zijt altijd zeer vriendelijk voor mij geweest, maar werkelijk — ik mag uw dienst niet aannemen! Alles is reeds geregeld door een verre bloedverwant hier — er valt niets meer te doen!

— Misschien toch wel, hernam Raffles ernstig. Daarom juist zijn wij bij u gekomen.

— Wat bedoelt gij? vroeg Olga, terwijl zij zich de oogen afwischte en Raffles verbaasd aankeek.

— Dat zal u naderhand wel blijken, miss. Zeg mij eens eerst — gelooft gij zelf, dat uw vader een einde aan zijn leven heeft gemaakt, zooals de politie dat schijnt aan te nemen?

Olga uitte een zwakken kreet.

— Om godswil — wat meent gij? vroeg zij. Het is toch onmogelijk, dat hij vermoord is?

Raffles vatte het meisje zachtjes bij de hand.

— Breng mij bij uw vader — ik wil mij zelf eens overtuigen! Gij zijt toch niet bevreesd? Neen, antwoord mij maar niet, gij moogt volstrekt niet meer van uw

zenuwen vergen. Blijf hier — een van de bedienden kan ons den weg wijzen.

Maar Olga Dragomirof richtte zich in haar volle lengte op.

— Neen, mylord, nu gij een vermoeden hebt geuit, dat reeds aan mijn eigen hart knaagde, zal ik u toonen hoe sterk een Russin kan zijn! Want als mijn vader werkelijk vermoord was, dan zou ik u toonen, dat een Russisch meisje even sterk kan zijn als een man, als het een dooden vader wil wreken!

Raffles behoefde slechts een blik op het jonge meisje te werpen om te zien, dat zij de waarheid sprak.

Zij was nog even bleek, maar haar oogen schoten vlammen.

— Volg mij, heeren, zeide zij.

Het drietal verliet het vertrek.

Voorafgegaan door Olga Dragomirof bereikten de beide vrienden de groote slaapkamer.

Dit vertrek was bijna geheel in het duister gehuld, daar alle gordijnen waren neergelaten en dichtgesloten.

Deze duisternis werd slechts verhelderd door het licht van vier groote kaarsen aan het hoofd- en voeten-einde van het bed, waarop het lijk van Iwan Dragomirof lag uitgestrekt.

Voor het bed lag een non geknield te bidden.

Zij hief het hoofd op toen de deur geopend werd en keerde haar bleek gezicht naar de binnekomenden.

— Neem mij niet kwalijk, zuster, dat ik u een oogenblik stoort in uw vrome bezigheden, zeide Raffles op eerbiedigen toon, maar wij hebben iets van belang te vermelden.

De non stond zwijgend op, schreed geruischloos naar de deur en verliet het vertrek.

Aanstands liep Raffles naar het venster, dat het dichtst bij het bed was en trok de gordijnen wijd open.

Toen liep hij weder naar het bed en wierp een blik op het gelaat van den doode.

— Hebt gij opgemerkt, dat het gelaat van uw vader vreeselijken schrik verraadt? vroeg hij toen.

Het jonge meisje knikte bevestigend.

— Dat is mij een kwartier geleden voor het eerst overgevallen, Mylord, toen die akelige loodkleur verdween.

Plotseling boog Raffles zich nog meer voorover en uitte een gebrom van voldoening, hetgeen Charly zeer goed kende.

Hij gleeed met zijn vingers over het gelaat van den doode en scheen er voorzichtig iets af te nemen.

— Wat doet gij, Mylord? vroeg Olga verschrikt.

— Ik neem iets van de lippen van uw vader, Miss!

— Maar wat dan toch?

— Een paar zeer kleine stukjes papier.

Raffles haalde zijn vergrootglas te voorschijn en onderzocht gedurende eenige oogenblikken de uiterst kleine snippertjes papier, die hij op zijn handpalm had neergelegd.

— Het is krantenpapier, zeide hij toen eenvoudig.

Hij stak de loupe weder bij zich en begon het vertrek op en neer te loopen, terwijl zijn scherpe blik alle hoeken en gaten onderzocht.

Plotseling bukte hij zich en raapte iets op in een der hoeken van het vertrek.

Olga Dragomirof had ademloos al zijn bewegingen gevolgd.

— Wat hebt gij daar, Mylord? vroeg zij.

— Een courant, Miss, een Russische courant!

Raffles trad met de krant, die ineen was gekneet naar het raam, en ontvouwde haar voorzichtig.

Uit een der hoeken ontbrak een groot stuk!

Langzaam wendde Raffles zijn blik naar het jonge meisje, dat met de handen op haar boezem geperst naast hem stond.

— Las uw vader Russische kraynten, Miss? vroeg Raffles.

— Ja zeker, Mylord, maar nooit de „Novoje Russki”, die gij daar in uw handen hebt. Mijn God, hoe komt die courant hier?

— Dat zal ik u zeggen, Miss, zeide Raffles op zachten toon. Zij is hier gebracht door de mannen, die uw vader van het leven beroofd hebben, van het gedeelte dat aan dezen hoek ontbreekt hebben zij een prop gemaakt om hem dien in den mond te duwen en hem daardoor het schreeuwen te beletten. Maar om Gods wil, Miss, wat scheelt u?

Olga Dragomirof was witter dan een laken geworden.

Zij had den arm van Raffles gegrepen en kneep dien met zooveel kracht dat haar nagels hem in het vleesch drongen.

Haar anders zoo zachte oogen hadden een vreeselijke uitdrukking van haat en wraakzucht gekregen.

Al het bloed was uit haar lippen geweken en haar wenkbrauwen waren krampachtig samengetrokken.

Maar het volgende oogenblik had zij zich weder hersteld.

Haar gelaat werd plotseling zeer kalm en bleek nu als uit marmer gehouwen.

Haar bedaardheid was nu werkelijk schrikbaarjagend.

Haar stem klonk bijna gewoon toen zij vroeg:

— Hebt gij misschien nog meer bewiizen?

— Die zullen er wel zijn, Miss, antwoordde Raffles ernstig.

Hij trad op het bed toe, nam een kleine schaar van het blad van de nachttafel, stak deze tusschen de halfgeopende lippen van den doode en haalde uit diens mond eenige flarden stukgebeten krantenpapier.

Hij liet ze het jonge meisje zwijgend zien en zette toen zijn onderzoek voort.

Hij bekeek nauwkeurig het afgesneden einde van het beddekoord en vroeg:

— Herinnert gij u of de voeten van uw vader het bed bereikten, toen gij hem hebt afgesneden?

— Neen Mylord, antwoordde Olga met een geheel veranderde diepe stem, het lichaam schommelde zelfs zachtjes heen en weder!

— Als dat zoo is, Miss dan is het ook werkelijk onmogelijk dat uw vader zichzelf zou hebben opgehangen.

— Wij moeten dus aannemen dat hij vermoord is, Mylord?

— Ik ben er vast van overtuigd. Maar zeg mij eens — hebt gij in het geheel geen sporen van braak ontdekt?

— Volstrekt niet, Mylord.

— Dan moeten de moordenaars hier in huis een medeplichtige hebben gehad! Zijn al uwe bedienden aanwezig?

— Allen op een na!

— Wie is die eene?

— Een jong Engelschman, die nog niet lang in dienst van mijn vader was.

— Had hij goede getuigschriften?

— Uitstekende, mylord!

— Waarom is hij er nu niet?

— Hij had verlof gevraagd, zijn zieken vader te gaan bezoeken!

— Waar woonde die vader?

— Te Dumbertown, in Essex!

— Hoe heet hij?

— Henry Evans.

Raffles noteerde den naam van het stadje en dien van den bediende en vervolgde toen:

— Sedert wanneer is hij weg?

— Hij ging gisteren weg, mylord, maar reeds heden zou hij terugkeeren, ten minste als de toestand van zijn vader dit veroorloofde.

Raffles schudde ernstig het hoofd.

— Het vertrek van dien man bevalt mij volstrekt niet, mompelde hij toen.

Hij trad op Olga toe, legde haar de hand op den schouder en zeide op zachten toon:

— Er valt niet aan te twifelen, miss — uw vader is het slachtoffer geworden van een laaghartigen moord, die waarschijnlijk uit wraakzucht werd gepleegd! Gij moet sterk zijn!

— Ik verzeker u, dat ik sterk zal zijn, Mylord! her-nam Olga met dezelfde klanklooze stem.

— Ik hoop, dat gij mijn hulp zult willen aanvaarden bij het zoeken naar de misdadigers, miss! vervolgde Raffles. De steun van twee — en zelfs van drie krachtige mannen, die weten wat zij willen, kan u wellicht van groot nut zijn!

— Ik neem uw hulp aan, Mylord! zeide Olga op rustigen toon. Want ik behoef er u geen geheim van te maken, dat ik rust noch duur zal hebben, alvorens ik de ellendige moordenaars aan het gerecht zal hebben overgeleverd!

De oogen van het jonge meisje schitterden fel, toen zij deze woorden uitsprak, en Charly maakte bij zichzelf de opmerking, dat zij er op dit oogenblik uitzag als een getergde tijgerin!

Raffles drukte Olga de hand terwijl Charly een eerbiedige buiging voor haar maakte.

— Herinner u, miss, dat gij dag en nacht over mij kunt beschikken! zeide Raffles met den knop van de deur in zijn hand.

Het jonge meisje knikte.

Het was duidelijk, dat zij de woorden ternauwernood had gehoord.

De beide mannen verlieten het vertrek.

In de vestibule vonden zij luitenant Frazer, die rusteloos op en neer liep.

— Waar blijft gij toch? roep hij uit, zoodra hij de twee mannen zag aankomen. Ik word verteerd door on-

geduld, en gij schijnt het niet te begrijpen, wat ik heb uitgestaan!

— Ik begrijp het integendeel zeer goed, mijn waarde Frazer, zeide Raffles glimlachend. Ik verzeker u, dat wij onzen tijd daarboven niet met leege praatjes hebben zoek gebracht — en ik moet u een vreeselijke tijding mededeelen!

Richard Frazer verbleekte, en moest zich aan de trap-leuning vastgrijpen, alsof hij door een duizeling was bevangen.

— Olga — stamelde hij. Er is toch niets met Olga gebeurd?

— Stel u gerust, zeide Raffles haastig. Er is niets met haar! Het betreft haar vader — hij heeft geen zelfmoord gepleegd!

— Geen zelfmoord! Wat zegt gij daar? Hij is dus...

— Iwan Dragomirof is vermoord! antwoordde Raffles zachtjes. Wij hebben miss Olga onzen steun beloofd — en het spreekt vanzelf, dat gij onze derde man zult zijn bij het opsporen van de laffe moordenaars! Kunnen wij op u rekenen?

— Vraagt gij dat nog, Mylord? roep de jonge officier uit. Ik zou uw eeuwige vijand zijn geworden, als gij alleen als de verdediger van Olga's vader waart opgetreden!

— Goed zoo! Dat is taal, die ik mag hooren! Welnu dan, luitenant, dan zullen wij met ons drieën eens toonen, wat wij kunnen!

— Maar zou Olga de politie niet onmiddellijk gewaarschuwd hebben?

— Dat is wel waarschijnlijk, luitenant, antwoordde Raffles, terwijl er een minachtend lachje om zijn lippen verscheen. Maar — ik heb mijn bijzondere redenen, om de werkzaamheden van onze hooggeroemde politie niet hooger te stellen dan zij verdienen — dat wil zeggen: tamelijk laag.

HOOFDSTUK IV.

Een onverwachte ontdekking.

Een half uur later waren Raffles en Charly weder in de villa aan de Regent-Street teruggekeerd.

Zij begaven zich aanstonds naar de bibliotheek, hun geliefkoosde plek bij het ontwerpen van een of ander veldtochtplan.

Beiden lieten zich in een smoking-chair vallen en keken elkander eenigen tijd zwijgend aan.

Charly was de eerste die sprak:

— Het is een hoogst merkwaardige en geheimzinnige zaak, vind ge dat ook niet?

Raffles bekeek zijn nagels.

Toen antwoordde hij:

— Misschien zal zij bij nader inzien toch niet zoo bijzonder ingewikkeld blijken. Voor mij staat het vast, dat Dragomirof het slachtoffer is geworden van een politieke wraakneming. Je zult ook wel weten dat in het bijzonder de Russen daar aan bloot staan.

— Maar wie zouden dan de bedrijvers van de daad zijn geweest, riep Charly uit.

Raffles liet een spottend lachje hooren.

— Dat is een zeer snedige opmerking, Charly. Inderdaad, wie zouden de misdadigers zijn? Als wij dat wisten, behoefden wij elkaar hier niet zitten aan te kijken en konden wij eenvoudig de politie opbellen en haar het volgende mededeelen: „De heer Iwan Dragomirof heeft niet de hand aan zich zelf geslagen — hij is vermoord — de moordenaars heeten zus en zoo — wees zoo goed hen onmiddellijk te arresteren.”

Charly boog beschaamd het hoofd.

— Je hebt gelijk, zeide hij. Het was een ondoordachte opmerking, Maar als wij niet weten wie ze zijn — hoe zullen wij het dan ontdekken?

— Nu raak je de kern van de kwestie, riep Raffles vroolijk uit.

— Geloof je ook niet, dat die verdwenen knecht bij de zaak betrokken is geweest?

— Dat is buiten kijf. Om die uitstekende getuigschriften geef ik niets, zoo lang er nog uitstekende schriftvervalschers zijn. Je zult me genoeg doen, Charly, aanstonds eens even naar het stadje Dumber-

town te telefoneeren. Het is een heele kleine plaats, en als er iemand woont die Evans heet, dan moet men het daar natuurlijk weten.

— Uitstekend.

— Wat onze bondgenoot Frazer betreft — ik heb hem een belangrijke taak opgedragen.

— Welke?

— Hij heeft uitstekende connecties in de diplomatieke wereld naar ik hoor. Welnu, die kan hij dan eens gebruiken om onderzoek te doen naar het verleden van den vermoorden legatie-secretaris. Een voorgevoel zegt mij, dat dit verleden hier geheel en al vlekkeloos is geweest. Dragomirof heeft op bijzondere wijze carrière gemaakt.

— Komt Frazer je rapport uitbrengen?

— Ja, ik verwacht hem hedenmiddag.

— En wat zullen wij doen?

— Dat zal voor een groot gedeelte van zijn mededeelingen afhangen.

De beide mannen zwegen een oogenblik.

Toen begon Charly weder:

— Hoe vond je de houding van zijn dochter. Zij maakte mij bang.

— De waarheid is, dat mijn mededeeling een vreeselijken indruk op haar schijnt gemaakt te hebben. Zij is een Russin, en de moordenaars van haar vader mogen zich voor haar in acht nemen.

Weer trad er een kort stilzwijgen in.

Charly keek naar de groote bloemen op het kostbare Smyrnatapijt.

Eensklaps hief hij het hoofd weder op en vroeg:

— Heb je Sobolsky nog gezien na de soiree ten huize van den Russischen gezant?

— Neen, het schijnt alsof die schoone Russische jongeling door den grond is gezonken.

— Weet je wat ik daar bedenkt? Olga zou Peter Sobolsky op wien zij blijkbaar verliefd is, ook wel eens ter hulp kunnen roepen om de moordenaars van haar vader op te sporen.

— Dat hoop ik niet, zeide Raffles op drogen toon.

— Waarom niet?

— Omdat ik hem niet goed lijden mag, antwoorde Raffles kortaf.

Hij stond op en begon de kamer met groote passen op en neder te loopen.

Zijn grijze oogen hadden een harde uitdrukking gekregen.

Charly volgde hem gedurende eenige oogenblikken zwigend met zijn blikken.

Toen vroeg hij:

— Waar denk je nu aan?

— Ik denk er aan, dat onze politie misschien een goed werk doet, met het oppakken van kwajongens die een brood uit een kar stelen, maar dat zij nog veel beteren arbeid zoude verrichten als zij eens wat nauwkeuriger toezag op de vreemdelingen — en wel in het bijzonder op die heeren Russen.

— Wat was eigenlijk de politieke overtuiging van Dragomirof? zeide Charly.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is mij nooit zeer duidelijk geworden. Ik geloof trouwens dat de man zich als Brit had laten naturaliseeren. En in die hoedanigheid kleeft hij geloof ik conservatieve beginselen aan. Ik zou echter niet durven zweren dat hij dat in zijn vaderland ook steeds gedaan heeft.

Hij liep nog even heen en weder en riep toen uit:

— Kom, Charly, wij zouden er bijna onzen wandelrit bij inschieten. Laat spoedig Soliman en je eigen goudvos zadelen, dan gaan wij naar Hydepark. Het is een prachtige dag en er is niets dat mijn verstand zoo scherpt als een rit te paard.

— Ik ben tot je dienst, Edward.

Een half uur later waren zij beiden op weg naar Hydepark.

Het was er zeer druk van ruiters, prachtige equipages, automobielen en voetgangers.

Plotseling greep Charly Raffles bij den arm, zoodat deze onwillekeurig zijn paard inhield.

— Wat is er, vroeg Raffles verbaasd.

— Ziedaar eens, mompeld Charly.

Raffles volgde de richting, welke Charly met zijn blik aanwees.

Toen kneep hij zijn lippen oopen en fronste de wenkbrauwen.

Aan de overzijde van den rijweg, op een prachtig wit paard gezeten, naderde Peter Sobolsky.

Naast hem, eveneens op een fraai rijdier gezeten,

reed een bekende variété-zangeres van meer dan twijfelachtige reputatie.

Het tweetal was in een druk gesprek verdiept en lachte nu en dan luidkeels.

— En aan dien kerel heeft Olga Dragomirof haar liefde gegeven, bromde Raffles. Het vrouwelijk hart is wel ondoorgroendelijk.

Intusschen naderde het tweetal.

Charly en Raffles hadden nu beiden hun paarden ingehouden.

Raffles speelde zenuwachtig met zijn karwats en keek Sobolsky vlak in het gelaat.

Ook de oogen van den jongen Rus vielen nu op den ruiter, die met zijn prachtigen Arabischen schimmel het rijpad eenigszins versperde en gedurende een oogenblik kruisten de blikken van de beide mannen elkander.

Het duurde slechts zeer kort, nauwelijks het onderdeel van een seconde, maar in die ondeelbare spanningsleek het alsof zij beiden elkander tot in de ziel hadden gelezen.

En toch hadden zij vroeger ternauwernood eenige beleefdheidsfrases met elkander gewisseld.

Reeds het volgende oogenblik had Raffles zijn paard weder in draf gebracht.

Hij sprak bijna geen woord meer, totdat de beide vrienden weder het park verlieten.

Ook onder de lunch was Raffles tamelijk stilzwijgend.

Eindelijk kon Charly zich niet langer meer bedwingen.

— Scheelt er wat aan? vroeg hij. Je bent zoo stil. Raffles glimlachte flauwtjes.

— Let er maar niet op, zeide hij. Het heeft niets te beteekenen. De zaak is, dat ik voortdurend aan dien Peter Sobolsky denk; hoe meer ik mij zijn trekken voor oogen stel, hoe meer ik het gevoel krijg, dat ik hem lange jaren geleden eens gezien, misschien wel gesproken heb.

— Waarom zou dat zoo onmogelijk zijn, zeide Charly, je bent herhaaldelijk in Rusland geweest, soms voor geruimen tijd.

— Ja, dat is zoo. Het moet in Rusland geweest zijn. Maar wat drommel, bij welke gelegenheid kan dat dan wel geweest zijn.

Hij wreef zich met de hand over het voorhoofd en riep plotseling uit:

— Wacht eens even! Daar valt mij plotseling wat te

binnen. Je hebt immers het Russische register goed bijgehouden.

— Ik heb alles wat er te Petrograd en Moskou in de laatste 15 jaren voor belangrijks is voorgevallen, zorgvuldig bijeengezocht en verzameld.

— Braaf zoo, Charly. Wees dan zoo goed en haal mij eens die kostelijke collectie.

Charly stond op en begaf zich naar de bibliotheek.

Hij opende de deur van een zeer groote eikenkast en haalde er, zonder een oogenblik behoeven te zoeken, een dik register uit.

Op een etiket stonden de woorden: „Belangrijke misdaden en politieke gebeurtenissen in Rusland van het jaar 1895.”

Hij sloot de kast weder en droeg het register naar de eetzaal, waar hij het voor Raffles op tafel neder lag.

Deze had zijn bord reeds ter zijde geschoven en begon aanstonds in het dikke boek te bladeren.

— Ik zie dat je verzameling zelfs geïllustreerd is, riep hij opgewekt uit.

— Voor zoover dat mogelijk was, ja. Een jaar of twintig geleden was de geïllustreerde pers nog niet zeer ontwikkeld, maar toch heb ik ook van dien tijd eenige belangwekkende teekeningen, portretten en foto's.

Een voor een sloeg Raffles de bladzijden om.

Voor al de portretten en foto's scheen hij met groote aandacht te bekijken.

Er verliep bijna een half uur, zonder dat er in het groote vertrek iets anders vernomen werd, dan het geritsel der bladzijden die werden omgeslagen.

Eensklaps uitte Raffles een luide kreet.

Een blos van opwindning had zijn wangen gekleurd en zijn grijze oogen schitterden.

— Ik wist het wel, riep hij uit. Ik wist wel dat mijn geheugen mij niet bedroeg, al is het nu bijna acht jaren geleden.

— Wat is er dan? vroeg Charly nieuwsgierig. Wat was er dan 8 jaren geleden?

— Dat zal ik je zeggen, Charly. Toen had te St. Petersburg de Februari-opstand plaats, die op zulk een vreeselijke wijze door de mitrailleurs van het csa-risme in bloed gesmoord werd, en waarbij duizenden onder de kogels van de kozakken vielen op het plein voor het Keizerlijk paleis.

— Natuurlijk herinner ik mij dat, zeide Charly met gesmoorde stem.

— Welnu, nog verscheidene weken, nadat de poging van het Russische volk om zich van het onduurbare juk te bevrijden mislukt waren, werden er nog

verscheidene processen gevoerd tegen de leiders van dien opstand, waarbij het vaak voorkwam, dat zij er inderdaad niets mede te maken hadden, maar werden aangeklaagd door doodsvijanden, en vaak tot zware straffen veroordeeld op een enkele getuigenis.

— Ja, ja, dat weet ik, reip Charly uit.

— Welnu, hier hebben we een dier processen. Het werd echter niet gevoerd tegen de gewone revolutionairen, maar tegen een geheim nihilistisch genootschap, waarvan niet minder dan dertig leden terecht moesten staan. Tien daarvan werden ter dood veroordeeld, de overige kregen gevangenisstraffen van zes tot twintig jaar, of wel zij werden levenslang naar Siberië verbannen. Nu, een van de beklagden is Peter Sobolsky.

Charly stond met een kreet overeind.

— Vergis je je niet, riep hij uit.

— Neen! Hier is de illustratie. Het zijn teekeningen door een voortreffelijk teekenaar in de rechtzaal gemaakt en een aantal foto's. Kom zelf maar zien.

Charly liep om de tafel heen en boog zich over den schouder van Raffles.

— Er is geen twijfel aan, mompelde hij toen: Hij moet het zijn. Alleen droeg hij toen nog geen knevel en hij was nog bijna een knaap.

— Daarom kreeg hij ook maar zeven jaar gevangenisstraf, zeide Raffles. Hij kan nauwelijks een half jaar geleden weder op vrije voeten zijn gesteld.

— Maar, er staat een andere naam onder het portret, riep Charly uit.

— Ja, er staat onder: Paul Dimitrief. Dat schijnt zijn werkelijke naam te zijn. Maar wat zou dat? Duizenden Russen veranderen van naam om dergelijke reden. En als men het voorwerp van zijn wraakzucht opspoort dan begint men natuurlijk met zijn waren naam te veranderen.

— Het is verbazend, mompelde Charly.

— O, als je dit al verbazend noemt, dan zul je nog wel vreemder opzien, want weet je hoe de voornaamste getuigen in het proces heeten?

Ademloos wachtte Charly het antwoord.

— Iwan Dragomirof, riep Raffles uit. Of, zooals hij werkelijk heet: George Janowitsch.

Charly liet zich op een stoel neervallen.

— Dat is al een buitengewone samenloop van omstandigheden, riep hij uit. Staat zijn portret er ook in?

— Hier is het.

Charly boog zich over het boek heen en bekeek de afbeelding.

— Je hebt gelijk, er valt niet aan te twijfelen.

Raffles klapte het boek dicht en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Hij drukte de toppen van zijn uitgespreide vingers tegen elkaar en liet even de kin op de borst rusten.

Toen zeide hij half voor zich heen:

— Het is alles echt Russisch. Zoo iets kan alleen daar gebeuren. De zaak is nu zoo duidelijk als glas. Janowitsch, alias Dragomirof is zeer waarschijnlijk

zelf lid van die Nihilistenbende geweest, hij heeft zijn bommensmijtende broederen voor dertig zilverlingen, maar waarschijnlijker voor eenige duizenden roebels verkocht en heeft toen zoo spoedig hij kon zich uit de voeten gemaakt. Hier te Londen kon hij er zeker van zijn dat hij zou worden voortgeholpen door invloedrijke landgenooten, die in de Nihilisten hun doodsvijanden zien. Maar de rest zullen wij van onzen vriend Richard Frazer wel hooren.

HOOFDSTUK V.

Een nachtelijke onderneming.

Drie uren later liet de oude kamerbediende van Raffles, Gaston, luitenant Frazer binnen.

Charly trad hem aanstonds tegemoet en vroeg hem met zijn gewone levendigheid:

— Hebt gij iets ontdekt, luitenant?

Frazer knikte bevestigend.

Zijn jong gelaat had een zwaarmoedige uitdrukking.

— Ik heb veel van dien man gehoord, mijnheer Brand; en het doet mij leed te moeten zeggen dat het niet veel goeds is.

Hij liet zich zuchtend op een stoel vallen en bracht de hand aan het hoofd.

Raffles en Charly wisselden een snellen blik.

Zou de jonge man al iets weten van de afschuwelijke rol, welke de vader van het meisje dat hij zoo innig lief had, vervulde?

Het scheen van niet.

Raffles trad op Frazer toe en legde hem de hand op den schouder.

— Vertel me maar in korte woorden wat ge van hem weet, mijn waarde.

— O, het is spoedig genoeg verteld, Mylord. De man dien ik sprak, en die het door zijn positie kan weten, geloofde niet dat hij werkelijk Dragomirof heette. Hij wist echter niet wat hij in Rusland eigenlijk gedaan heeft, maar hij schijnt er in ieder geval voor diplomaat te hebben gestudeerd. Toen hij hier kwam was hij niet zeer rijk, maar door verschillende intriges en geholpen door machtige vrienden, verder door mid-

del van een paar zeer verdachte speculaties heeft hij zich een hooge positie weten te verwerven. Hij leidde een leven op zoo grooten voet, dat zijn traktement als legatie-secretaris daartoe bij lange niet voldoende was. Ten slotte schijnt hij hier ook omgang te hebben gehad met verdachte agenten, zoogenaamde agents provocateurs van de Russische regeering. En veel meer kan ik u van hem niet vertellen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

Een oogenblik overweg hij of hij den jongen man niet in kennis zou stellen met hetgeen hij zooeven ontdekt had.

Maar aanstonds bedacht hij zich.

Het zou hem zeker een zwaren slag toebrengen en alvorens daartoe over te gaan, wilde Raffles zich zekerheid verschaffen.

Hij stak Frazer de hand toe en zeide ernstig:

— Mijn waarde Richard, gij hebt mij wel nooit met zooveel woorden gezegd dat gij Olga Dragomirof lief had, maar natuurlijk hebben wij dat wel begrepen. Welnu, ik ben er zeker van, dat gij dat arme meisje zeker niet zult laten ontgelden, wat haar vader ook misdreven mag hebben?

— Nooit zou ik dat doen, riep Richard met vuur uit. Ja, al had hij in de gevangenis gezeten — dan nog zou mijn liefde daartegen bestand zijn. Die is sterker dan alles ter wereld. Als men het uitvond, dan zou ik eenvoudig ontslag uit den dienst nemen, hoezeer ik mijn beroep ook lief heb en met haar naar Amerika

vluchten. Maar wat praat ik toch, voegde hij er op bitteren toon aan toe. Zij heeft mij immers niet lief.

Een eigenaardig lachje vloog over Raffles' trekken.

Hij wisselde weder een blik met Charly alvorens te antwoorden:

— Ik zou de hoop maar niet opgeven, mijn waarde Richard. Gij zijt haar toch in het geheel niet onverschillig, is het niet zoo?

— Dat weet ik zeker, Mylord, riep de jonge man, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

— Nu, laat ik u dan mogen zeggen, dat een zeker voorgevoel mij waarschuwt dat deze gevoelens van Olga binnen korten tijd van meer hartelijken aard zullen worden — en mijn voorgevoelens bedriegen mij zelden.

De jonge officier stond op en drukte Raffles zachtjes de hand.

— Met die woorden hebt gij mijn altijddurende vriendschap gekocht, Mylord, riep hij uit.

— Altijddurend? Het is misschien wel wat veel gezegd, hernam Raffles, terwijl er een bittere trek om zijn mond verscheen. Het is mij al voldoende als gij niet al te spoedig zult vergeten, dat ik uw welzijn heb gewild.

— En zeg mij nu eens, Mylord, zeide Frazer, hebt gij misschien al iets ontdekt?

Raffles bekeek de punten van zijn verlakte schoenen.

— Wat ik ontdekt heb, geeft mij nog geen zekerheid, Richard en daarom wil ik er liever nog niet over spreken. Maar morgen ben ik zeker dat ik u meer zal kunnen mededeelen.

— Waarschuw mij aanstonds, wanneer ge iets ontdekt hebt, Mylord, riep Frazer uit. Gij weet mijn adres, ik woon slechts een kwartier loopen van uw villa. Gij kunt altijd over mij beschikken, al was het in het holste van den nacht. En nu moet ik u tot mijn spijt verlaten, de dienst roept mij.

De jonge luitenant nam met een krachtigen handdruk afscheid.

Toen de deur achter hem was dichtgevallen, keek Charly Raffles verbaasd aan.

— Ik zou wel een opmerking willen maken, zeide hij.

— Laat eens hooren, zeide Raffles glimlachend.

— Wat heeft je eigenlijk weerhouden aan Frazer te zeggen, hoe de zaak in elkaar zit? Hij hadt dan immers Peter Sobolsky aanstonds de hersens kunnen inslaan?

— Ik had die vraag wel verwacht, Charly, hernam Raffles met een kort lachje. Maar als men iemand de

hersens inslaat — wat in sommige gevallen een uitstekend ding kan zijn — dan dient men toch een behoorlijke reden voor die daad te kunnen opgeven. Welnu, die reden is er nog niet, zoolang wij alleen kunnen afgaan op hetgeen wij uit oude Russische kranten opgemaakt hebben.

— Daar is ongetwijfeld iets voor te zeggen, zeide Charly, maar ik zou wel eens willen weten, hoe wij ons dan zekerheid moeten verschaffen.

— Dat is heel eenvoudig, mijn jongen, — wij zullen eens in het schrijfbureau van Dragomirof gaan kijken.

— Meen je dat inderdaad? riep Charly verbaasd uit.

— Met dergelijke dingen gekscheer ik nooit, zeide Raffles.

— En wanneer wil je dat doen?

— Nog hedennacht.

— Daarom zeide je dus, dat je morgen meer aan Frazer zou kunnen mededeelen?

— Je hebt het geraden. Ik zal je dus moeten verzoeken er op te rekenen dat wij vannacht een onderzoekstocht gaan ondernemen in het huis in Downingstreet.

— En als wij daar overvallen worden?

— Wij zullen ons goed vermommen. En als dat geval zich moest voordoen, dan zullen wij er ons wel uitredden door Olga op den mouw te spelden dat wij heel gewone ordinaire inbrekers zijn.

— En als zij gewapend is en ons door het hoofd wil schieten?

— Dan blijft ons niets anders over dan te hopen dat zij misschiet, zeide Raffles droogjes.

— Je neemt het luchtig op.

— Natuurlijk. Het gaat immers slechts om mijn leven.....

Charly zweeg.

Hij wist, dat zijn trouwste, eenige ware vriend niet blufte.

— Ik ben natuurlijk tot je dienst, zeide hij. Je kunt op mij rekenen.

— Dat wist ik immers wel, hernam Raffles. En nu zullen wij gaan dineeren in het Carlton Hotel, waar de ober mij gisteren vertelde, dat het menu van heden een voortreffelijk wildbraad bevatte, waarvan hij mij wonderen vertelde. Dat zal ons kracht geven voor de onderneming van hedennacht.

Na het diner, tijdens hetwelk de geest van Raffles sprankelde als nooit te voren en Charly al weder een geheel nieuw mensch in zijn vriend scheen te ontdek-

ken, begaven de beide mannen zich weder naar de villa, om zich daar op hun nachtelijke taak voor te bereiden.

Zij hadden zich spoedig zoodanig vermomd, dat zij zelfs elkander ternauwernood herkenden.

Omstreeks twaalf uur verlieten zij door de kleine poort in den muur, die het groote park omringde, de villa, en richtten hun schreden snel naar de Downing Street, welke zij binnen twintig minuten bereikten.

Het verkeer had in deze deftige straat bijna geheel opgehouden in dit uur van den nacht.

De twee mannen liepen om het huis heen, tot zij den tuin bereikten, die door een vrij lagen muur van de straat was gescheiden.

Vlug als eekhoorns klommen zij over den muur heen, die hier aan een stille zijstraat grensde.

Zij slopen over het gras door den tuin naar den achtergevel van het huis, dat geheel in duisternis was gehuld.

Toen Raffles zijn loopers te voorschijn haalde en die wilde beproeven, voelde hij, hoe Charly hem bij den mouw van zijn jas greep.

— Wat is er? vroeg hij verbaasd.

— Er valt mij iets in.

— Zeg het dan gauw, want ik geloof werkelijk niet, dat het oogenblik goed gekozen is voor plotselinge invallen.

— Waarom gaan wij niet bij klaarlichten dag naar dit huis, vragen Olga te spreken en deelen haar mede, dat er in de tafel van haar vader wel papieren zullen zijn, waaruit valt op te maken wie de moordenaars van haren vader zijn?

— Ik kan niet zeggen, dat ik dit erg tactvol zou vinden, hernam Raffles fluisterend. Wij moeten integendeel zoo lang wij kunnen, het jonge meisje onkundig laten van het verleden van haar vader. Zij heeft niet bepaald reden, trotsch op hem te zijn.

— Je hebt alweder gelijk, Edward, zeide Charly op berouwvollen toon. Ik heb vandaag geen gelukkigen dag met mijn opmerkingen. Ga je gang maar.

Raffles had zich reeds gebukt, en na eenige oogenblikken sprong het slot met een zwak geluid open.

Volgens hun gewoonte, wachtten de beide mannen bijna een kwartier, alvorens binnen te gaan — het was immers niet onmogelijk, dat het forceeren van het slot gehoord was.

Toen traden zij binnen.

Zij volgden de gang, die zich voor hen uitstreekte, en

bereikten spoedig een trap, die naar de eerste verdieping voerde.

Weder stonden zij eenige minuten stil.

Niets liet zich echter in het groote huis hooren.

Blijkbaar waren reeds alle bewoners ter ruste.

Onhoorbaar als katten bestegen de beide mannen de trap.

Op het portaal stonden zij stil.

— Weet je waar de studeerkamer is? vroeg Charly zoo zacht, dat Raffles moeite had, hem te verstaan.

— Op deze verdieping, antwoordde hij. Wij moeten deze gang in, dan is het de tweede deur aan onze rechterhand.

Charly vroeg niet verder.

Hij wist nu even zeker, dat de kamer zich daar inderdaad bevond, als of hij het huis zelf gebouwd had.

Spoedig hadden zij deze deur bereikt.

Raffles draaide voorzichtig den knop om.

De deur was niet gesloten.

Zij traden binnen en deden de deur weder zorgvuldig achter zich dicht.

Daarop ging Charly de gordijnen sluiten die voor de drie groote ramen hingen, welke op de straat uitzicht gaven.

Zij konden nu ongehinderd hun electricische lantaarnen doen ontgloeien.

Een oogenblik later was het vertrek helder verlicht.

Raffles trad dadelijk op het groote, ouderwetsche schrijfbureau toe.

Hij bekeek het met den blik van een kenner.

— Een prachtig meubel, zeide hij. Het dateert uit den tijd van Koningin Anne. Ik hoop, dat ik er zelfs geen schram aan zal maken.

Hij knielde voor het meubel neder en trachtte de laden naar zich toe te trekken.

Zij waren echter allen gesloten.

— Hier ligt een bos sleutels, fluisterde Charly eensklaps, terwijl hij op het tafelblad wees.

— Je hebt waarachtig gelijk, mompelde Raffles. Waar zijn mijn oogen. Dat bespaart ons heel wat moeite, ofschoon ik vrees, dat wij in dit bureau wel niet veel zullen vinden.

Raffles opende nu alle laden met behulp van de sleutels, en doorzocht, geholpen door Charly, den inhoud.

Na een kwartier waren zij met dezen arbeid gereed.

Zij keken elkander zwijgend aan.

— Dat wordt lastiger, mompelde Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

— Ja, wij zullen naar een geheim vak moeten zoeken.

Zij sloten de laden weder en legden den sleutelbos weder op zijn plaats.

Raffles onderzocht het bureau nauwkeurig, maar hij kon nergens een geheim vak ontdekken.

— In den wand misschien? opperde Charly.

— Niet onmogelijk, antwoordde Raffles. Neem jij die twee muren voor je rekening, dan zal ik deze onderzoeken.

Langzaam gingen de twee mannen het geheele vertrek rond.

Zij ontmoetten elkander weder voor het schilderij met de vergulde lijst.

Raffles bleef er voor stilstaan en merkte op:

— Schilderijen zijn eigenaardige voorwerpen — vaak zit er veel meer *achter* dan men wel denkt.

Met deze woorden trachtte hij het schilderij om te keeren.

Hij keek Charly verwonderd aan.

— Het zit onbewegelijk tegen den muur vast, bromde hij. Een heel merkwaardig stukje kunst. Wij zullen wel zien wat het is.

De fijne vingers van Raffles gleden over de vergulde lijst.

Het duurde niet lang, of hij had de krul ontdekt, die het mechanisme in beweging bracht.

De deur van het geheime vak draaide open.

— Bravo! fluisterde Charly.

Raffles nam het kistje van de plank en droeg het naar de schrijftafel.

Met zijn looper had hij het slot spoedig geopend.

Hij behoefde slechts een blik te werpen op de papieren, welke het kistje bevatte om te zien, dat hij zijn doel had bereikt.

Hij pakte ze bij elkaar en stond weder op.

— Wat denk je er mede te doen? vroeg Charly.

— Ze mede te nemen, antwoordde Raffles. Het is niet noodig, dat zij in handen van Olga vallen. Wie weet, waartoe die driftkop in staat zou zijn, als zij hierin de namen las van de mannen, die haar vader jaren lang hebben opgejaagd als een stuk wild, ten einde zich op hem te wreken, en die hem ten slotte hebben gevonden en ter dood gebracht.

Hij sloot het kistje weder en zette het op zijn plaats, waarna hij de lijst weder terug schoof.

— Wij hebben hier niets meer te doen, Charly, zeide hij. Onze taak is volbracht.

Hij hield eensklaps op en spitste de ooren.

Zijn fijn gehoor had eenig gerucht in het groote huis vernomen.

— Laten wij voortmaken, zeide hij kortaf. Ik geloof, dat er onraad is.

Hij stopte de papieren snel in zijn binnenzak, en doofde zijn lantaren.

— Vooruit, voor wij gesnapt worden.

De twee mannen verlieten haastig het vertrek weder, zonder de gordijnen weder te openen.....

Zij liepen de gang snel door en daalden de trap af.

Door hun haast maakten zij ondanks hun voorzichtigheid meer geraas dan wel gewenscht was.

Juist toen zij de tuindeur weder openden, hoorden zij boven hun hoofd een deur openen en weder sluiten en daarop zachte stemmen die haastig eenige woorden wisselden.

Zij wachtten het verder verloop der gebeurtenissen niet af, maar ijlden den tuin door, wipten snel op den muur en lieten zich aan de andere zijde weder zakken, juist bijtijds, om niet gezien te worden door een eenzamen agent van politie, wiens zware stappen hoorbaar werden.

Zij liepen snel de verlaten straat ten einde en matigden toen hun loop, ten einde geen argwaan te baren.

— Het is gelukkig afgelopen, mompelde Raffles. Het had er nog maar aan ontbroken, dat wij naar de gevangenis waren gezonden door hetzelfde meisje, dat wij ons hebben voorgenomen te helpen.

Zonder ongeval bereikten de beide mannen de villa.

Zij begaven zich dadelijk naar hun slaapkamer om hun vermomming af te leggen en zochten daarop de eetzaal op, waar een koud avondmaal voor hen was gereed gezet door den trouwen bediende.

Raffles had de papieren mede genomen en legde ze nu naast zich neder.

— Je hebt dus goed gezien? vroeg Charly, zoodra de twee mannen hadden plaats genomen.

— Ja, Charly. Er valt niet meer te twijfelen. Dragomirof had deze papieren zeker bewaard, in de hoop, dat hij er later nog wel eens gebruik van zou kunnen maken, om ze tegen zijn vroegere vrienden aan te wenden. Er is ook de briefwisseling bij, welke hij gevoerd heeft met eenige invloedrijke personen, die destijds in Rusland de lakens uitdeelden en die nu nog zeer aanzienlijke posten bekleeden. Hij heeft, zooals ik reeds vermoedde, en zooals trouwens te lezen stond in het Russische blad, al waren daarin de bewoordingen wat vriendelijker voor hem, zijn oude partijgenooten een-

voudig aan de politie verkwanseld voor een groot bedrag.

— Dan was die Dragomirof dus een schurk?

— Je noemt hem bij zijn waren naam. Hij was een Judas.

— Onbegrijpelijk, dat die man zulk een liefvallige dochter kon hebben.

— Dat komt méér voor.

— Maar, die nihilisten zijn toch ook niet bepaald prettige menschen.

— Zonder twijfel. Zij zijn wreed als tijgers en bloedorstig als wolven. Maar dat doet voor mij althans aan den ernst van zijn laaghartig misdrijf niets af. Wie een partijgenoot verraadt, en nog wel om geld, is een

slecht mensch, onverschillig welke die partij is.

— En wat denk je nu met die papieren te doen?

— Voorloopig denk ik ze zorgvuldig weg te sluiten. Olga behoeft niet te weten, dat haar vader een ellending was. Wij kunnen nu de moordenaars ook wel vatten, zonder dat wij haar van het bestaan van deze papieren in kennis stellen. Ik moet je echter eerlijk bekennen, dat het plezier er voor mij wel wat af is, nu ik weet wat Dragomirof op zijn kerfstof had. Wij hebben haar echter ons woord gegeven, en dat moeten wij natuurlijk houden, wat er ook geschiedt. En nu gaan wij naar bed, met je goedvinden, want ik beken, dat ik slaap heb.

HOOFDSTUK VI.

Een noodlottige gebeurtenis.

Den volgenden dag, omstreeks elf uur in den morgen, liet Raffles zich in de fraaie, blauwgelakte auto naar de Downing Street brengen.

Hij wilde er zich van overtuigen, of de nachtelijke inbraak ontdekt was, en hoe Olga daarop gereageerd had.

Het jonge meisje had hem eens en voor altijd verlof gegeven, haar in deze omstandigheden te bezoeken op elk uur dat hem goed dacht.

Henderson, de chauffeur, belde aan.

Het duurde eenigen tijd, voor de deur werd open gedaan.

Nu sprong ook Raffles uit den wagen.

Het bleeke gelaat van den ouden bediende die achter de deur stond, boezemde hem vrees in.

Een bang voorgevoel greep hem aan.

— Goede vriend, zeide hij, ga mij bij je meesteres aandienen. Zij verwacht mij.

De bediende schudde het hoofd.

Zijn lippen beefden.

— Dat kan ik niet doen, Mylord, zeide hij. Miss Olga is er niet.

— Is er niet, riep Raffles uit. Is zij zoo vroeg reeds uitgegaan? Waarheen dan?

— Dat weet ik niet, Mylord.

— Wat is dat? Weet je dat niet?

— Neen, Mylord! Miss Olga heeft zeer vroeg haar koffers gepakt, zonder dat een van ons bedienden er iets van wist, behalve het kamermeisje, dat haar heeft geholpen.

— Haar koffers? Zij is dus op reis gegaan?

— Ja, Mylord. De auto moest haar naar het Victoria Station brengen.

— Naar het Victoria Station? Maar dan — dan is Miss Olga naar het buitenland vertrokken, riep Raffles uit. Wat is er toch gebeurd, dat zij zoo eensklaps vertrokken is?

De bediende haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, Mylord. Ik kan u slechts zeggen, dat onze meesteres er vanochtend uitzag alsof zij een geest gezien had, en dadelijk bevel gaf, haar koffers te pakken.

— En heeft zij geen enkele boodschap voor mij achtergelaten?

— Goede hemel, Mylord, dat had ik bijna vergeten. riep de oude man verschrikt uit. Neem het mij niet kwalijk. Ik begin waarlijk oud te worden. Miss Olga heeft een briefje voor u achtergelaten. Ik moest u dat geven, zoodra gij zoudt komen.

Raffles stampvoette ongeduldig.

— Haal het aanstonds, beval hij.

De oude bediende strompelde weg.

Raffles verbeet met moeite zijn ongeduld.

Tevergeefs vroeg hij zich af, welke reden het jonge meisje er toe hadden kunnen brengen, zoo eensklaps Londen te verlaten, terwijl haar vader nog nauwelijks begraven was.

Vruchteloos putte hij alle mogelijkheden uit, hij moest ze een voor een verwerpen.

Daar keerde de bediende terug.

Nu zou hij het vernemen.

Hij rukte den ouden man het briefje uit de hand, scheurde het open en verslond als het ware den inhoud.

Toen hij het ten einde had gelezen, liet hij zijn hand langzaam zakken.

Een trek van woede en smart gleed over zijn gelaat.

— De duivel moet de hand in het spel hebben gehad, mompelde hij, terwijl hij het briefje in zijn zak liet glijden. Wie had dat ooit kunnen vermoeden.

Hij staarde even voor zich uit, maar hief aanstonds het hoofd weder met een ruk op, en zeide tot den bediende die hem angstig had aangestaard:

— Mijn vriend, Miss Olga deelt mij mede, dat zij een verre reis heeft ondernomen, en waarschijnlijk in de eerste weken niet terug zal keeren. Ze zal je trouwens wel orders hebben gegeven?

— Ja, Mylord. Wij moeten er voor zorgen, dat alle kostbaarheden bij een bank werden gedeponereerd en vervolgens het huis sluiten, tot zij zou teruggekeerd zijn. Alle bedienden konden zoolang naar huis gaan.

— Zoo, meer behoef ik niet te weten. Luister nu. Het heet, dat Miss Olga naar een bloedverwant in Frankrijk is vertrokken, versta je? Dat moet je antwoorden, als men soms naar haar mocht vragen, voor jullie het huis verlaten hebt. Als echter mijnheer Frazer mocht komen, voor ik hem heb kunnen telefoneren, dan stuur je hem onmiddellijk naar mijn huis. Begrepen?

— Ik zal alles doen, zooals gij mij het gezegd hebt, Mylord.

— Goed zoo.

Raffles knikte den ouden man vriendelijk toe, en verliet het huis.

Hij stapte weder in de auto, na Henderson te hebben bevolen, hem zoo vlug als de wagen wilde loopen, weder naar de villa te brengen.

Tien minuten later hield de prachtige auto voor het groote hek stil.

— Kan ik stallen, Mylord? vroeg Henderson.

— Dat wel, Henderson, maar je moet je gereed houden, om onmiddellijk weer uit te rijden.

De chauffeur tikte aan zijn pet.

Raffles ijfde naar binnen en begaf zich aanstonds naar zijn eigen werkkamer.

Hij greep de telefoon en liet zich in verbinding stellen met de kazerne waar hij wist, dat Frazer op dit oogenblik moest zijn.

Eenige minuten later sprak hij met den jongen officier.

— Mijn waarde Richard, kom zoo spoedig mogelijk naar de villa in Regent Street. Ik heb hoogst gewichtig en noodlottig nieuws, neen, ik kan je door de telefoon niets zeggen. Nog iets. Kun je soms voor een week of langer verlof krijgen voor een zeer gewichtige zaak? Ik weet, dat je zeer hoog staat aangeschreven bij je meerderen, en dat zal je dus niet al te veel moeite kosten. Je bent er zeker van? Zooveel te beter. Als je dat verlof hebt, begeef je dan aanstonds naar je huis en laat een grooten koffer pakken..... Laat er alles in doen wat noodig is voor een zeer langdurige reis, en vergeet vooral niet, wapens mee te nemen. Laat dan dien koffer hier aanbrengen en kom zelf zoo spoedig mogelijk. Het overige zal ik je hier wel vertellen.

Raffles hing het toestel weder aan den haak.

Daarop trad hij op zijn schrijftafel toe en greep een dik spoorwegboek.

Hij wierp er een blik in en schudde het hoofd.

— Zij zijn ons heel wat voor, mompelde hij. Een uur geleden is er een boot overgegaan.

Hij drukte op de electricische bel en een oogenblik later trad Gaston het vertrek binnen.

— Is mijnheer Brand thuis? vroeg hij.

De bediende schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, Mylord, zeide hij, mijnheer is een half uur geleden uitgegaan. Hij zeide dat gij hem hadt uitgezonden om eens naar het oefenterrein in Hampstead te gaan zien.

Raffles sloeg zich voor het voorhoofd.

— Dat is waar ook! riep hij uit. Waar zijn mijn hersens. Ik zou het waarachtig vergeten hebben. Gaston ga onmiddellijk naar het dichtbijzijnde telegraafkantoor en geef daar dit telegram af.

Raffles krabbelde snel eenige woorden op een stukje papier en stelde het den bediende ter hand.

Deze verliet zoo spoedig hij kon het vertrek om het bevel van zijn meester te gaan opvolgen.

Raffles liep met groote schreden het vertrek op en neer.

Nu en dan wierp hij een ongeduldigen blik op de kleine pendule die op zijn schrijftafel stond.

— O, als zij maar wisten dat iedere minuut kostbaar was, dan zouden zij alles in den steek laten, om maar spoedig hier te zijn, bromde hij.

Hij trommelde even op het blad van zijn schrijftafel en ging daarna naar zijn slaapkamer waar hij haastig een grooten koffer begon te pakken.

Toen hij hiermede gereed was, begaf hij zich weder naar zijn studeerkamer en begon met de grootste aandacht de spoorwegkaart van Europa te bestudeeren.

Ongeveer anderhalf uur nadat Raffles weder in de villa was teruggekeerd hielden er bijna tegelijkertijd twee auto's voor de deur stil.

De eene was een zeer kleine maar snelle renwagen, die door Charly Brand bestudeerd was, de tweede was een huurauto, met een grooten koffer op het imperiaal.

Bijna op hetzelfde oogenblik traden Charly Brand en luitenant Frazer het vertrek binnen, voorafgegaan door Gaston.

Het gelaat van den jongen officier was zeer bleek en had een verschrikte uitdrukking.

Hij trad op Raffles toe en reikte hem de hand.

— Ik heb voor twee weken verlof kunnen krijgen, Mylord, riep hij uit.

— Ik hoop dat dat voldoende zal zijn, luitenant, zeide Raffles ernstig.

— Maar wat is er dan toch in 's Hemels naam gebeurd? riep Frazer uit.

— Die vraag wil ik ook juist stellen, zeide Charly, die zich niet eens den tijd had gegund zijn witbestoven autojas af te leggen. Waarom laat je me per telegram hals over kop terugkomen? Terwijl ik meende tot laat in den middag daar ginds te blijven?

— Dat zal ik je zeggen, Charly, zeide Raffles. Ik ben zooeven teruggekeerd van de woning van Miss Olga. Ik kon haar echter niet spreken, want zij was vertrokken.

— Vertrokken, stamelde Frazer.

— Ja, naar het buitenland.

De jonge officier streek zich met de hand door de haren en keek Raffles met een verwilderden blik aan.

— Waarom, vroeg hij?

— Om haar vader te gaan wreken.

— Het is dus zeker dat hij vermoord is?

— Er valt niet aan te twijfelen.

— En, is zij alleen vertrokken?

— Neen, in gezelschap van Peter Sobolsky.

Richard Frazer slaakte een kreet als van een gewond dier.

— Met hem, riep hij uit. Dan is alles verloren. Maar hoe weet gij dat alles, Mylord?

Raffles haalde den brief te voorschijn, ontvouwde hem en zeide toen:

— Door dezen brief, luitenant. Luister mijn vrienden, dan zal ik hem u voorlezen.

En daarop las Raffles met gedempte stem het volgende briefje:

Goede vriend!

Hedennacht vernam ik eenig gerucht in onze woning. Ik stond op, maar ik kwam te laat om de inbrekers nog te kunnen achterhalen, die ons blijkbaar een bezoek hadden gebracht. Bij het onderzoek, dat ik instelde, bleken alle kamers onaangetoerd te zijn, behalve het vertrek van mijn vader, waar de gordijnen waren dichtgetrokken, ofschoon ik heel zeker weet, dat ik ze zelf had geopend. Eenige meubels, die verzet waren, maakten het duidelijk, dat ik goed gehoord had! Ik wilde het vertrek reeds weder verlaten, toen mijn aandacht getrokken werd door een stukje papier, hetwelk de inbrekers waarschijnlijk in hun haastige vlucht hadden verloren. Ik raapte het op. Het bevatte een aantal namen en het laatste gedeelte van de statuten van een geheim Russisch genootschap. Onder de namen van de onderteekenaars was ook die van George Janowitsch! Ik herkende de hand onmiddellijk — het was die van mijn vader! En nu herinnerde ik mij ook plotseling uit mijn jeugd, dat de naam van mijn vader vroeger anders luidde — het was de naam, die op het papiertje stond! Het was alsof er een sluier van mijn geest werd opgeheven! Wat er gebeurd is besef ik nog niet goed. Maar dat weet ik, dat mijn vader ten offer is gevallen aan de wraakzucht van de leden van een geheim genootschap. Ik vertrek naar Rusland om hem te wreken! Ik heb mij toevertrouwd aan de hoede van den man, dien ik lief heb, Peter Sobolsky! Duizend maal dank, Mylord, voor de moeite, die gij u hebt willen geven! Hoe gaarne zou ik u gevraagd hebben om mij te vergezellen, als ik maar gedurfd had.

Ik keer niet eerder terug voor mijn vader gewroken is en Peter Sobolsky zal me in het onderzoek bijstaan.

OLGA JANOWITSCH

Charly en Richard hadden met gefronste wenkbrauwen toegeluisterd.

[Toen zeide de jonge officier met doffe stem:

— Waarom hebt gij mij dan hier doen komen, Mylord? Ik ben nu toch overtollig! Olga heeft nu toch immers een beschermer!

Raffles trad op Richard toe en schudde hem heftig heen en weder.

— Maar begrijp het dan toch! riep hij uit. Die Peter Sobolsky, haar beschermer zooals gij haar noemt, de man aan wien zij haar lot heeft toevertrouwd, de man die haar helpen moet om de moordenaars van haar vader te achterhalen — diezelfde Peter Sobolsky is juist de man, die haar vader heeft helpen vermoorden.

HOOFDSTUK VII.

Op weg naar Rusland.

De indruk van deze woorden was verbazend.

Eerst deinsde Richard Frazer achteruit, alsof hem met een knots op het hoofd was geslagen.

Toen slaakte hij een gebrul als van een gewonden leeuw en greep Raffles in de borst.

— Zeg dat het niet waar is! schreeuwde hij. Zeg dat gij u moet vergissen!

Raffles maakte kalm de handen los, die hem hadden vastgegrepen.

— Ik vergis mij, helaas, niet — het is maar al te waar!

De jonge luitenant greep met de beide handen naar het voorhoofd.

Een oogenblik leek het alsof hij het vertrek wilde uitstormen, maar de kalme blik uit de staalgrijze oogen scheen hem op dezelfde plek vast te houden.

— Zeg mij nu, wat ik moet doen, zeide hij op doffen toon. Gij zijt zoo rustig en sterk naar het schijnt. Ik gevoel mij alsof mijn hersens koken!

— Dat is de eerste indruk, zeide Raffles kalm, terwijl hij den jongen officier de hand drukte. Ik heb u bij mij laten komen, omdat ik geloof over de middelen te kunnen beschikken het tweetal spoedig in te halen, en het spreekt vanzelf, dat die middelen tot uw beschikking zijn!

— Maar er is toch iets, dat ik volstrekt niet begrijp! riep de jonge officier op wanhopigen toon. Waarom gaat zij op zulke losse aanwijzing naar Rusland, terwijl het nog volstrekt niet zeker is of de moordenaars Londen verlaten hebben?

Raffles dacht even na.

— Daar zijn twee verklaringen voor! zeide hij. Ten eerste zal zij de geheele bende aansprakelijk willen stellen voor den dood van haar vader en hoopt zij dat de politie te Sint Petersburg alle leden zal kunnen arresteren en ten tweede is het zeer goed mogelijk, dat Peter Sobolsky haar heeft gestijfd in het voornemen om naar Rusland te gaan!

— Maar waarom dan toch?

— Ten eerste omdat hij daar veel vrijer in zijn bewegingen is dan in Engeland en ten tweede omdat hij door met haar te huwen in het bezit zou komen van het zeer groote vermogen van haar vader!

— Afschuwelijk! riep de jonge officier met een huivering van afkeer uit. Hij zou dus in staat zijn in het huwelijk te treden met de dochter van den man, dien hij zelf vermoord heeft?

— O, nihilisten kijken meestal zoo nauw niet! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar waarom heeft zij de Russische politie niet geseind! riep de jonge officier uit.

Raffles lachte zachtjes voor zich heen.

— Daardoor heeft zij slechts getoond, dat zij de politie van haar vaderland beter kent dan gij, antwoordde hij. En nu hebben wij, dunkt me, genoeg gepraat. Het is een uitgemaakte zaak dat zij en Peter Sobolsky naar Rusland vertrokken zijn en mij dunkt, dat het onze taak is hen in te halen voor er iets onherroepelijks is geschied!

Richard Frazer klemde de tanden op elkaar en balde krampachtig de vuisten.

— Als gij wilt kunnen wij onmiddellijk vertrekken, Mylord! Ik zou liever met dien Peter Sobolsky naar de hel gaan, dan te veroorloven, dat hij haar al was het slechts met een vinger aanraakte.

— Mooi zoo! riep Raffles uit.

Hij nam den spoorweggids weder van de schrijftafel en zeide:

— Over anderhalf uur vertrekt er een boot van Dover naar Calais, die moeten wij tot iederen prijs halen! riep hij uit.

— Maar dat is onmogelijk, Mylord! riep Frazer uit. De trein doet anderhalf uur over dien afstand en wij zijn nog niet eens aan het station.

Raffles haalde de schouders op.

— Een trein! herhaalde hij minachtend. Dacht ge, dat ik me daar mee ophield. Aan een trein hebben wij niets. Wij zullen per auto gaan!

— Maar, Mylord, weet ge wel, dat de afstand van Londen naar Dover langs den straatweg gemeten ruim honderd twintig kilometer is?

— 121 kilometer en drie honderd zes en zeventig meter, antwoordde Raffles met een effen gezicht.

— En denkt ge dien afstand in anderhalf uur te kunne afleggen?

— Raffles fronste lichtelijk de wenkbrauwen.

— Mijn chauffeur is gewoon er vijf kwartier over te rijden. Ik hoop, dat het toch geen bezwaar voor u is?

Een donkere blos steeg in de wangen van den jongen op.

— Ik schaam mij over wat ik daar zeide, Mylord! Reeds nu maak ik tegenwerpingen, terwijl onze reis maar nauwelijks begonnen is. Gij kunt over mij beschikken en ik zal geen woord meer zeggen.

— Zoo mag ik het hooren. Voorwaarts dan, mijne heeren, en moge het lot ons gunstig zijn!

Raffles waarschuwde Henderson met behulp van de huistelefoon en enkele minuten later waren de koffers allen in de auto geladen.

Raffles nam Henderson ter zijde en vroeg hem fluisterend:

— Wat was je kortste tijd over den weg naar Dover?

— 75 minuten, Mylord! riep hij uit.

— Ik reken er op, dat je het nu in 70 rijdt, wij moeten tot iederen prijs de boot van één uur halen!

— Wij zullen haar halen, Mylord, was alles wat Henderson antwoordde.

De drie reizigers namen in de gemakkelijke, weelde-

rig ingerichte auto plaats en de reis nam een aanvang.

Luitenant Frazer meende te goeder trouw, dat hij wel eens in een zeer snel rijdende auto had gezeten, maar hij moest al zeer spoedig tot de slotsom komen, dat zijn ritjes in de legerauto's tot dusverre wandelingen waren geweest, in vergelijking met de wedrenvaart, welke de bewonderenswaardige chauffeur van zijn lordschap onderhield. Zelfs zoo lang de auto nog in Londen reed, stuurde Henderson haar door de drukte met een snelheid, welke Frazer nu en dan met angst naar de verkeersagenten deed kijken, die met dreigend opgeheven staf op de straathoeken stonden.

Maar zoodra zij zich op den straatweg naar Dover bevonden zou het den jongen officier pas duidelijk worden wat Henderson onder snelrijden verstond.

Hij zag volstrekt niets meer van het landschap en de boomen langs den weg schenen met een verbijsterende vaart voorbij te vliegen.

27 minuten nadat de drie mannen de villa verlaten hadden, snelde de auto door de straten van Chatham!

Zonder haar vaart te vertragen reed zij over Faversham en Canterbury naar Dover, waar zij om 10 minuten voor éénen voor de pier van de Kanaalboot stilstield.

Henderson had den weg in 68 minuten en 40 seconden afgelegd!

Dat wil zeggen, dat hij met een gemiddelde snelheid van 102 kilometer in het uur gereden had.

Feitelijk verbood het reglement zoo laat nog zware voorwerpen in te laden, maar een pond sterling verrichtte wonderen!

De reusachtige kraan vatte de auto met koffers, reizigers en al beet en tilde haar met het grootste gemak op het voordek van de boot, waar zij haar neerzette met het gebaar van een salondame, die een fijn Chineesch theekopje neerzet.

Drie minuten laten lichtte de boot het anker.

De overtocht naar Calais duurde 3 uur en gedurende dien tijd onderwierp Raffles met onuitputtelijk geduld de geheele equipage aan een ondervraging, van den kapitein af tot den minsten trammer toe.

Maar eindelijk wist hij toch wat hij weten wilde.

Een stoker en een hofmeester, die den geheelen morgen aan de kade geweest waren, herinnerden zich zeer goed, dat zij een jong paartje zich hadden zien inschepen met de boot, die 5 uur geleden vertrokken was, en op hetwelk de beschrijving van Raffles voortreffelijk paste.

De hofmeester voegde er zelfs aan toe, dat hij de

jonge lieden zeer innig met elkander gearmd had zien loopen.

Raffles bracht Frazer dadelijk op de hoogte, maar liet voorzichtigheidshalve de door den hofmeester medegedeelde bijzonderheid achterwege!

— Zij zijn ons dus juist 5 uur voor! riep Frazer uit. Dan is er misschien nog niets verloren!

— Het is een voordeel, dat wij de plaats van bestemming kennen, merkte Charly op.

— Dat is het zeker, zeide Raffles ernstig, maar ik wilde toch wel, dat wij het tweetal lang voor Petersburg hadden ingehaald!

Er kwam een flikkering van woede in de oogen van den jongen officier en hij balde de vuisten in de zakken van zijn grijze reijsjas.

— Laat die schurk zich voor mij in acht nemen. Ik geloof niet, dat ik voor mij zelf zal kunnen instaan, als het lot zoo goedgunstig zou willen zijn, zijn hals tuschen mijn vingers te brengen!

In een druk en tamelijk opgewekt gesprek gingen de drie uren van den overtocht spoedig voorbij.

Om eenige minuten over 4 legde de boot aan de pier te Calais aan.

Een nieuwe groote fooi bewerkte dat de groote wagen van Raffles en zijn reisgezellen het eerst werd afgeladen.

Geen tien minuten nadat de boot het anker had laten vallen, reed de auto reeds door de straten van Calais.

— Kent uw chauffeur den weg? vroeg Richard, die vol bewondering de stuurkunst van Henderson had gadegeslagen.

— Ik geloof, dat er in Europa maar zeer weinig wegen zijn, welke hij niet kent, mijn waarde Richard. Zijn leuze is: Alle wegen zijn automobielwegen, als zij maar breed genoeg zijn voor de vier wielen!

— Welken weg denkt gij te volgen?

— Natuurlijk den kortste, riep Raffles uit. Wij zullen België dwars oversteken, over Nederl. Limburg gaan en vervolgens dwars door Duitschland over Keulen, Maagdenburg, Frankfort en verder door Oost-Pruisen naar Petersburg!

— En dat alles per auto! riep de jonge officier verwonderd uit.

— Alles per auto! De wagen loopt toch goed naar uw zin?

— Of hij goed loopt? Het is mij alsof ik nog steeds in mijn gemakkelijken dekstoel aan boord van de Kanaalboot zit!

— Niet waar? Ik heb bijzondere aandacht laten be-

steden aan de veeren en aan het chassis, en de wagen is ook uitstekend gecaptionneerd! Gij zult trouwens, als het zoover is, bemerken dat het een volmaakte reiswagen is! Onder uw zetel bevindt zich een gedeelte, dat gij kunt uitschuiven en waarop gij met gemak uw beenen kunt uitstrekken. In het vak onder die bank daar bevinden zich eenige dekens en eenige hoofdkussens. Kortom, ik kan van mijn auto een slaapcoupé maken, waarin zich gemakkelijk drie volwassen personen kunnen uitstrekken.

Richard had vol bewondering toegeluisterd.

— Gij zijt een reiziger van den echten stempel! riep hij uit. Het ontbreekt er nog maar aan, dat uw auto ook tevens een spijswagen is!

— Dat is hij, mijn waarde Richard, hernam Raffles bedaard. Daar onder de voorruit ziet gij een klein deurtje. Het sluit een kastje af, waarin zich een flinke hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen bevindt! Onder den zetel van den chauffeur is de bergplaats voor eenige electrische kook- en braadtoestellen, welke hij met een snoer in verbinding kan stellen met de dynamo, die voldoende stroom levert om er de spijzen mede te kunnen toebereiden.

— Verbazend! riep Richard Frazer uit. En is uw chauffeur een goede kok?

— Hij is de beste kok, dien ik ken, mijn waarde Richard. Maar hij is meer nog! Hij is een uitnemend electricien, hij kan een vliegtuig besturen, hij is een ruiter zooals ik er maar weinig gezien heb, hij is dierentemmer geweest en een jaar lang koorddanser aan het hof van den keizer van Siam!

De jonge officier had verbaasd toegeluisterd.

— Dat is een merkwaardig man, mompelde hij. Gij zijt zeker zeer aan hem gehecht?

— Zeer! zeide Raffles kortaf.

De wagen vloog in snelle vaart over den weg, die naar Duinkerken voert.

De douaneformaliteiten in het kleine dorpje voorbij de Belgische grens, Adinkerke geheeten, waren spoedig achter den rug.

Raffles moest een vrij groot bedrag deponeren, hetwelk hem weder zou worden uitbetaald, zoodra hij België weder zou verlaten.

In pijlsnelle vaart reed de wagen nu over Veurne, Diksmuiden en Thillt naar Gent.

Daar hield de wagen stil voor een der grootste restaurants, waar de reizigers het middagmaal zouden nuttigen.

Het was nu omstreeks 6 uur in den namiddag.

De stemming van den jongen officier, die gedurende den rit tamelijk opgewekt was geweest, begon weder teekenen van achteruitgang te vertoonen en onder het diner was hij tamelijk stil.

— Wie weet waar zij nu zijn, merkte hij plotseling op, terwijl hij zijn vork nederlegde.

— Ongeveer ter hoogte van Keulen, denk ik, antwoordde Raffles kalm.

— Zij zouden dus dezelfde route gekozen hebben! riep Richard uit.

— Waarom zouden zij niet? hernam Raffles. Wij hebben hier te doen met een jonge Russin, met een hartstochtelijke inborst, die naar wraak dorst, en het spreekt dus van zelf, dat zij hemel en aarde zal bewegen om zoo spoedig mogelijk in Petersburg te komen. Welnu, dan loopt de kortste weg van Calais over Rijssel, Brussel en Maastricht naar Keulen! Ik vermoed, dat die reis ongeveer 5—6 uur duurt.

— Hoe zal zij mij toch ontvangen, Mylord? begon de jonge officier even later weer. Ik ben haar immers niets!

— Wie weet! merkte Raffles met een fijn lachje op. Als wij haar eenmaal hebben kunnen overtuigen, dat die Sobolsky een schurk is zooals er geen tweede rondloopt, dan hebt gij gewonnen spel! Ik geloof namelijk, dat Olga u werkelijk zeer graag mag lijden.

— Denkt gij dat, Mylord? riep Richard uit, terwijl zijn oogen weder begonnen te schitteren. O, gij brengt nieuw leven in mij! Nu eerst gevoel ik mij in staat om het onmogelijkste te wagen!

— Geen wonder — ik heb mij wel eens laten zeggen, dat de liefde bergen verzet, zeide Raffles kalm, terwijl hij zich van een fraaie perzik bediende.

Zoodra het diner genuttigd was begaven de vrienden zich weder op weg.

Henderson had den benzinevoorraad aangevuld en men kon er nu op rekenen nog denzelfden dag Keulen te bereiken.

Daar Raffles er volstrekt op stond Henderson eenige rust te gunnen, nam hij zelf achter het stuurwiel plaats.

Met een vaart als van een sneltrein reed de auto over Dendermonde, Mechelen en Hasselt naar de Nederlandsche grens, die om half tien in den avond bereikt werd.

In minder dan een half uur reed de auto over het smalste gedeelte van de provincie Limburg en daarop stormde zij Duitschland in, nadat de tamelijk omslachtige douaneformaliteiten waren vervuld.

Het sloeg juist middernacht op den toren van den

Dom te Keulen, toen de groote auto de stad binnenreed.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Wij zijn twee uren ingelooopen, zeide hij op zijn gewone rustige manier.

— Zouden zij verder gereisd zijn, Mylord? vroeg Richard, of — denkt gij dat zij hier zullen overnachten?

— Ik vermoed, dat zij den nachttrein hebben genomen, om zoo ver mogelijk te komen, antwoordde Raffles. Voor wij een hotel opzoeken, zullen wij naar het station rijden, om daar eens te informeeren!

— Mylord, ik weet niet, hoe ik u zal danken voor alle opofferingen, die gij u om mijnentwil getroost, zeide Richard op warmen toon.

— Dan doet gij ook het best, er maar over te zwijgen, waarde Richard, zeide Raffles vriendelijk. Het is ook werkelijk de moeite niet waard, er veel drukte over te maken. Gij moest eens weten hoe verzot ik ben op dergelijke avonturen, die het bestaan van een eenzaam levend edelman tenminste een weinig opvroolijken. En nu naar het station!

Binnen een kwartier hadden zij het reusachtige station bereikt.

— Blijf hier even wachten, zeide Raffles, terwijl hij uitstapte. Ik zal eens aan de loketten gaan informeeren!

Hij ging de groote vestibule binnen en liep aanstonds naar de helder verlichte loketten.

Overal gaf hij het signalement van den jongen Rus op en ten slotte werd zijn moeite beloond.

Een der beambten herinnerde zich zeer goed, dat hij eenige uren te voren twee reisbiljetten eerste klasse naar Berlijn had verkocht aan een Rus van een opvallend knap uiterlijk, die het Duitsch met een sterk Russisch accent sprak. Hij had naderhand twee jonge menschen, een jong meisje en den Rus den weg naar de perrons zien inslaan, terwijl een kruier hun bagage achter hen aandroeg.

Raffles wist genoeg.

Hij snelde weer naar buiten, na den beambte een goede fooi te hebben gegeven, welke deze met verbazende snelheid deed verdwijnen en riep zijn ongeduldig wachtenden reisgenooten toe:

— Zij zijn doorgereisd naar Berlijn, met den nachttrein!

— Dan blijven wij toch zeker niet hier? vroeg Richard gretig. Ik zou nu toch niet kunnen slapen, Mylord, wees er zeker van!

— Zooals gij wilt, mijn waarde, zeide Raffles. Ik zie met genoegen, dat de liefde u over alle bezwaren heen-

zet! Wij zullen dan slechts wat warm eten in het Kaiser Restaurant, waar een uitstekende keuken is, en daarop dadelijk onzen tocht voortzetten. Wij kunnen dan beurt om beurt in den wagen een weinig slapen.

— Ik heb geen slaap meer noodig, Mylord! riep Henderson. Met uw welnemen heb ik reeds een uiltje geknapt, terwijl gij aan het wiel zat.

— Zooveel te beter, hernam Raffles kalm, dan schiet er voor ons zooveel te meer over. Vooruit!

Even later zaten de reizigers aan een uitstekend souper, en konden zij eenigszins bekomen van de groote vermoeienissen van de reis.

Maar Richard scheen door ongeduld verteerd te worden.

Hij had geen rust of duur, voor men weder vertrok.

Om bij tweeën in den nacht vloog de auto Keulen weder uit.

Charly zat nu aan het stuurwiel, daar hij den weg hier evengoed kende als zijn meester of Henderson.

Raffles had een der zitbanken uitgetrokken en sliep reeds even rustig alsof hij zich in zijn bed in de villa in Regent Street bevond.

Ook Richard trachtte te slapen, maar de gedachte aan het meisje dat hij boven alles ter wereld liefhad, liet hem geen rust.

De sneltreinen doen ongeveer negen uren over den afstand van Keulen tot Berlijn.

De auto zou er slechts acht over doen!

Raffles was om zes uur wakker geworden, dat wil zeggen, op de seconde af op het tijdstip, dat hij zelf had bepaald en had de plaats van Henderson overgenomen, die even voor Maagdenburg Charly had afgelost.

— Wij moeten als het maar eenigszins mogelijk is, vóór den trein te Berlijn zien aan te komen, had hij tot Richard gezegd. Dat zou ons van groot nut zijn, want dan kunnen wij zien, waar de vluchtelingen blijven! Om je de waarheid te zeggen, had ik niet verwacht, dat wij hen reeds in Duitschland zouden achterhalen!

— Maar dat komt mij bijna onmogelijk voor, Mylord! had de jonge officier uitgeroepen.

— Bijna — dus niet geheel en al! was alles wat Raffles had geantwoord.

Twee uren lang had de auto met razende snelheid over de breede landwegen gevlogen — en tien minuten voor de trein uit Keulen moest aankomen, stond de auto, hijgend als een vermoeid mensch, voor het Station aan de Friedrich Strasse stil.

Ofschoon Richard nog nooit in Duitschland was ge-

weest, lette hij bijna niet op het drukke gewoel der wereldstad, zoo intens in de buurt van dit station.

Al zijn gedachten concentreerden zich op de nadering van den trein, die zijn doodsvijand en zijn lief vervoerde!

Raffles had de auto zoo goed mogelijk verstoppt achter een rij huurauto's.

Daar kwam de trein over het hooge viaduct aandoenderen!

Nog vijf minuten verstreken in de grootste spanning.

Toen kwamen de eerste reizigers te voorschijn, die, voorzien van het volgnummer, hun door een daartoe aangestelden agent van politie ter hand gesteld, naar een huurauto of een rijtuig zochten.

Plotseling richtte Richard zich in de auto op.

Zijn oogen fonkelden.

Hij wilde uit de auto springen, en Raffles kon hem nog maar juist bijtijds weerhouden.

— Geen opschudding midden op straat, mijn waarde Richard, wat ik je verzoeken mag! Ik heb hen evengoed gezien als jij! Geen overijling! Hij kan ons nu niet meer ontsnappen — en ik heb de hoop, dat hij ons zijn medeplichtigen zal aanwijzen, zonder het zelf te willen! Vergeet ook niet, dat wij geen Engelsche politiebeambten zijn en dat de Duitsche politie ons in ons gezicht zou uitlachen als wij haar verzochten, den Rus gevangen te nemen, alleen omdat wij er hem van verdenken, te Londen een moord gepleegd te hebben.

— Maar hij heeft een minderjarig meisje ontvoerd! riep Richard woedend uit.

— Daarop staat in Duitschland geen straf, tenminste niet ten aanzien van vreemdelingen en bovendien — ik geloof werkelijk niet, dat men hier van een „ontvoering” kan spreken, het spijt mij, dat ik je daarop moet opmerkzaam maken!

— Gij hebt gelijk, mylord! hernam de jonge officier. Ik heb volstrekt geen recht op haar! Zeg mij dan maar wat gij denkt, dat het best is!

— Hen op een afstand volgen, en zien in welk hotel zij logeeren!

Peter Sobolsky en Olga, die zeer bleek was, hadden intusschen een huurauto bestegen, en zoodra de koffers waren opgeladen en de auto zich in beweging stelde, haalde Raffles den gangwissel over.

De achtervolging begon.

Het was duidelijk, dat de Rus zelfs geen oogenblik aan gevaar dacht.

Hij scheen luid en opgewekt met Olga te spreken, en het koste Charly heel wat moeite, den jongen, jaloer-

schen medeminnaar, die naast hem in de auto zat, tot kalmte te bewegen.

De achtervolging duurde niet lang.

Voor het grootste en weelderigste hotel van Berlijn, „Hotel Adlon”, hield de huurauto stil.

Aanstonds bracht Raffles zijn eigen wagen tot staan.

Het jonge paar steeg uit en de achtervolgers konden zien, hoe hij den chauffeur betaalde, ofschoon er dadelijk een portier kwam aanloopen, om die taak te vervullen.

Het volgende oogenblik waren de Rus en de dochter van zijn slachtoffer in de groote vestibule van het hotel verdwenen.

HOOFDSTUK VIII.

De straf.

De drie reizigers wachtten nog eenigen tijd en reden toen langzaam tot dicht bij den grooten ingang van het hotel.

Hier stapte Raffles uit en wierp een snellen blik naar binnen.

Van den Rus en zijn slachtoffer was niets meer te zien.

Waarschijnlijk hadden zij zich naar de hun aangewezen kamer begeven.

Raffles wenkte, en de auto kwam aanrijden, waarop ook de andere reizigers uitstapten.

Aanstonds kwam er een gérant aansnellen.

— Wenschen de heeren een kamer? vroeg hij in zuiver Engelsch, daar hij wel aanstonds gezien had van welken landaard de aangekomenen waren.

— Nog niet, mijn waarde, antwoordde Raffles. Ik weet nog niet, of wij te Berlijn blijven overnachten. In ieder geval echter wensch ik, dat er drie kamers naast elkaar voor ons gereserveerd blijven en een voor mijn chauffeur.

De gérant krabde zich achter de ooren.

— Ik weet niet — het hotel is zoo goed als geheel bezet, heeren! Als gij u met u drieën echter met twee kamers zoudt willen tevreden stellen, die uitstekend zijn ingericht, dan zal het wel gaan. Gij zult dan wel zoo goed zijn, minstens een vollen dag vooruit te betalen.

— Als het anders niet is, zeide Raffles schouderophalend.

Allen begaven zich nu naar de loge van den portier.

— Mag ik uwe geëerde namen weten? vroeg de gérant uiterst beleefd.

— Is dat noodig, als het nog niet eens zeker is, of

wij hier wel zullen blijven? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, anders zou ik genoodzaakt zijn, de twee kamers aan den eersten den besten te geven!

Raffles dacht even na.

Toen zeide hij:

— Het vreemdelingenregister is natuurlijk voor iedereen ter inzage?

— Natuurlijk, mijnheer!

— Nu, dan zullen wij dit afspreken, met uw goedvinden! Ik zal u mijn naam en dien van mijn reisgezellen opgeven, maar gij verplicht u, ze niet in het register te noteeren, voor wij onze kamers betrekken! Wij hebben zeer bijzondere redenen, die ons nopen ons incognito te bewaren voor eenige logeergasten in uw hotel! De reden zal u waarschijnlijk nog voor van avond worden opgehelderd! Hebt gij er iets tegen?

De gérant keek een weinig verbaasd, maar hij kon niet inzien, waarom hij dit verzoek niet zou inwilligen — de reizigers waren met een zeer groote en dure auto gekomen en waren blijkbaar zeer rijk. Hij moest dus trachten, het hun zoo veel mogelijk naar den zin te maken.

— Wel, daartegen heb ik volstrekt geen bezwaar, mijne heeren, zeide hij dus. Als ik uw naam weet, ben ik tegenover de politie gedekt — en dat is immers de hoofdzaak!

— Mooi zoo! Deze heer is Richard Frazer, luitenant bij de bereden Garde in het Engelsche leger, dit is mijnheer Charly Brand, mijn particuliere secretaris en ik zelf ben lord William Aberdeen, uit Londen!

De gérant boog als een knipmes!

Hij was een zeer bereisd man, en de naam van den

Engelschen philantroop was hem evengoed bekend als zijn eigen!

— Alles in volmaakte orde, mylord, zeide hij op honingzoeten toon. Als gij het verlangt, zal ik uw naam en die van uwe vrienden zoo lang geheim houden als gij zelf wilt!

— Dat wilde ik u juist verzoeken, hernam Raffles. In geen geval mag onze naam in dit hotel genoemd worden voor ik daartoe verlof geef — de gevolgen van het tegendeel zouden zeer ernstig kunnen zijn — ook voor uw inrichting, dat zal u van avond misschien reeds blijken!

De gérant had verbaasd toegeluisterd, maar hij durfde niets vragen.

Hij schreef dus de namen van de drie gasten op in een klein boekje dat hij uit zijn binnenzak haalde en riep toen een kellner, dien hij op zachten toon eenige bevelen gaf.

— Indien gij u wat verfrisschen wilt na uw lange reis, mijne heeren, vervolgde de gérant, dan behoeft gij het slechts te zeggen. Het spreekt van zelf dat daartoe de kamers tot uw beschikking zijn!

— Dat zal ons zeer aangenaam zijn! antwoordde Raffles. Wij hebben geloof ik al het stof van Duitschland op onze kleederen verzameld. Maar voor wij verder gaan zou ik u willen vragen — bevinden onze kamers zich somtijds in de buurt van de vertrekken, die gij zooveen aan een Russischen jongen man en een jonge dame hebt gegeven?

De gérant keek Raffles verbluft aan.

— Gij behoeft niets te verzwijgen, vervolgde Raffles kalm, want wij weten het toch.

— Daaraan dacht ik ook in het geheel niet, Mylord, ging de gérant voort.

Toen vervolgde hij eenigszins haperend:

— Ik hoop toch niet, Mylord, dat er iets niet in orde is met die beide reizigers. De jonge dame leek mij zeer zenuwachtig te zijn.

— O neen, mijn waarde, alles is in de beste orde, antwoordde Raffles. Gij behoeft u niet ongerust te maken, — voorloopig althans. En nu zou ik graag antwoord hebben op de vraag die ik zooveen stelde.

— Wel, Mylord, uw vertrek en die van het jonge paar liggen niet op dezelfde verdieping en niet eens in denzelfden vleugel.

— Zooveel te beter, hernam Raffles. Nu heb ik u nog slechts dit eene te zeggen, vooral die twee jonge lieden mogen nog niet weten dat wij hier zijn. Het zal u spoedig genoeg duidelijk worden waarom ik dat zoo verlang. En nu zullen wij naar onze kamers gaan.

Charly ging Henderson bevel geven de auto naar de garage te brengen en daarop begaven de drie reizigers zich naar de twee kamers die hun waren aangewezen, voorafgegaan door een kellner.

Zoodra deze zich verwijderd had, verscheen Richard Frazer op den drempel van het vertrek, hetwelk Raffles en Charly gezamenlijk zouden bewonen.

Er lag een toornige uitdrukking op zijn jong gelaat.

— Weet gij, wat ik mij zelf afvraag, Mylord, begon hij. Ik zou wel eens willen weten wat mij weerhoudt dien schurkachtigen Rus onmiddellijk op te zoeken en hem tegen den grond te slaan.

— Mijn waarde Richard, antwoordde Raffles lachend. Ik denk er niet aan om u van dat genoegen te berooven. Vroeg of laat zal het er zeker wel toe komen. Maar gij zult het wel met mij eens zijn dat een pak slaag voor dien jeugdigen bandiet geen voldoende straf is.

— Wat dat betreft, daarin hebt gij gelijk, riep de jonge officier uit. Als hij niet met de galg gestraft wordt, dan zal ik hem zelf naar de andere wereld zenden.

— Dat is taal, riep Raffles uit, maar laat mij je er opmerkzaam op maken dat je in dit uiterlijk een zekere jonge dame onmogelijk onder het oog kunt komen. Je ziet er uit als een neger.

Ondanks zich zelf moest Richard Frazer lachen.

— Gij hebt gelijk, zeide hij, zoo kan ik haar niet tegemoet treden. Mijn kansen staan toch al niet zeer sterk en ik behoef ze niet moedwillig nog te verkleinen.

Daar de koffers van de drie reizigers reeds op hun kamers waren geplaatst, konden zij aanstonds beginnen, met de verzorging van hun uiterlijk schoon.

Toen zij hiermede gereed waren, was het uur aangebroken om de lunch te gebruiken.

De drie vrienden begaven zich dus naar de groote eetzaal terwijl zij scherp om zich heen toezagen ten einde zich aanstonds op Sobolsky te kunnen werpen, als hij soms pogingen in het werk zou stellen om te ontvluchten.

Zij bereikten echter de groote eetzaal waar nog slechts weinige personen zaten, zonder dat zij iemand waren tegengekomen.

Zij kozen een tafeltje in een der hoeken en namen plaats.

— Is het eigenlijk niet gevaarlijk dat wij hier gaan zitten, zeide Charly, nadat hij een oogenblik de spij斯卡art bestudeerd had. Het is immers zeer goed mogelijk dat onze twee vluchtelingen hier eveneens verschijnen?

— Dat is zelfs bijna zeker, antwoordde Raffles kalm. Je moet echter volstrekt niet denken dat ik hen wil ontloopen. Ik heb alleen de noodige maatregelen genomen om te voorkomen dat onze vriend de lucht van ons krijgt en met zijn slachtoffer het hazenpad kiest.

— Maar de zaal is al aardig vol, ging Charly voort. Het zal nog op een scène uitloopen.

— Dat is alles wat ik verlang, zeide Raffles steeds even bedaard.

Charly keek hem even aan, maar vroeg niets verder.

Hij begreep wel dat zijn meester een of ander plan in den zin had.

De maaltijd werd tamelijk zwijgend genuttigd.

Het was duidelijk, dat Charly zoowel als Richard in de grootste spanning verkeerden.

Wat Raffles betreft, hij was steeds even kalm, en at met zooveel smaak alsof hij zich in zijn eigen eetzaal in zijn prachtige villa bevond.

Maar Charly was er de man niet naar om lang achtereen te kunnen zwijgen.

— Ik zou wel eens willen weten, begon hij peinzend, waarom Sobolsky, als hij toch naar Petersburg wilde, niet aanstonds is doorgereisd?

— Die vraag heb ik mij zelf ook al gesteld, zeide Raffles. In het eerst dacht ik, dat hij hier ophield, omdat Olga Dragomirof nog jong is en niet bestand tegen zulk een buitengewoon vermoeiende reis, maar dat heb ik toch moeten verwerpen, omdat het mij onwaarschijnlijk voorkomt dat een jonge Russin die den moord op haar vader wil wreken, zou terugdeinzen voor de vermoenissen van een reis, waarvan zij thans reeds meer dan de helft achter den rug heeft. Neen, ik ben tot de slotsom gekomen dat Sobolsky haar om een of andere reden heeft overgehaald om eenige dagen hier te blijven. Het zou mij niet verwonderen als hij hier zijn Russische handlangers wil opwachten.

— Maar daar is zeer veel voor te zeggen, riep Frazer uit.

— Niet waar? Ik geloof dan ook dat wij ons voorloopig maar bij deze opvatting moeten houden.

Op dit oogenblik traden er opnieuw twee bezoekers binnen in de thans bijna geheel gevulde zaal.

Richard die tegenover een grooten spiegel zat en die geen oog van de deur had afgehouden, zag hen het eerste.

Onmiddellijk had Raffles aan de krampachtige trekken van zijn gelaat gezien wat er geschiedde.

Hij hief rustig de hand op en gebod:

— Overhaast je niet, Richard, hij zal ons nu niet meer ontloopen.

Sobolsky en Olga Dragomirof, die nog altijd zeer bleek was, zochten even naar een open plaats en een kellner wees hen twee nog onbezette stoelen aan een tafeltje, waaraan reeds twee andere paartjes gezeten waren.

Aanstonds kwam er een harde uitdrukking in de oogen van Raffles.

— Wij hebben allen goed gezien waar zij zitten, niet waar, vroeg Raffles zachtjes. Welnu dan waarde Richard, dan moesten wij er om trekken wie van ons beiden het voorrecht zal hebben dien Russischen schurk in het gelaat te slaan.

Richard Frazer kon ternauwernood een juichkreet weerhouden.

— Ik heb u begrepen, Mylord, riep hij uit. Maar gij zoudt mij voor eeuwig tot uw vijand maken als gij het lot zoudt laten beslissen. Ik en niemand anders mag dien schavuit onder den neus gaan knippen. Als gij mij dat toestaat, zult gij steeds in nood en dood over mij kunnen beschikken en zal ik u eeuwig dankbaar zijn.

— Dat had ik wel verwacht, luitenant, hernam Raffles met een kort lachje. Ga dan uw gang, wij volgen u om toe te zien en van het heerlijk schouwspel getuige te zijn.

Het drietal stond op en baande zich zonder overhaasting een weg naar het tafeltje waaraan Sobolsky en Olga gezeten waren.

De jonge Rus was verdiept in het bestudeeren van het menu.

Hij zat half afgewend van het naderende drietal.

Olga steunde met de ellebogen op de tafel en keek met afwezigen blik de zaal rond.

Plotseling viel haar oog op Richard Frazer.

Zij stond half van haar stoel op met half geopende mond en starenden blik.

Toen slaakte zij een zwakken kreet en liet zich met gesloten oogen achterover in haar stoel vallen.

Sobolsky keek verbaasd en eenigszins verschrikt van zijn lectuur op.

— Weelt scheelt je, Olga? vroeg hij. Je ziet er uit alsof je spoken gezien hebt.

Het meisje opende de oogen weder en keek Richard strak aan.

De jonge Rus volgde de richting van haar blik.

Bij het zien van het donkere gelaat op slechts eenige passen afstand werd hij krijtwit.

Hij stond op en zag om zich heen als een in het nauw gedreven vos.

Reeds werden de aanwezigen, waaronder vele officieren, opmerkzaam.

Met een paar sprongen was de jonge luitenant bij den Rus.

Hij hief langzaam zijn rechterhand op en de volgende seconde daalde zij heel wat sneller neder en raakte de wang van den schurk met een klap die tot aan het andere einde van de zaal te hooren was.

Bijna onmiddellijk werd het zoo stil in de eetzaal als in een kerk.

Eenige officieren, de monocle in het oog geklemd, kwamen een paar stappen naderbij.

Sobolsky zat als een geslagen hond en wreef zich over zijn gloeiende wang.

Zijn mannelijk schoon had zeer geleden, want deze wang zwol zienderoogen op.

Olga keek doodelijk verschrikt van den eene naar den ander totdat haar oogen bleven rusten op Raffles, die haar ernstig aankeek.

Wat Richard Frazer betreft — deze openbare strafbefening scheen een beter mensch van hem te hebben gemaakt.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een kaartje uit en wierp het Sobolsky toe.

— Gij zijt het niet waard het staal te kruisen met een edelman, zeide hij minachtend, maar toch wil ik u in de gelegenheid stellen als een fatsoenlijk man te sterven.

— Ik ben tot uw dienst, bromde Sobolsky, terwijl hij op zijn beurt zijn visitekaartje op tafel wierp.

Daarop stond hij op, wenkte Olga snel toe en wilde zich verwijderen.

— Een oogenblik, klonk nu de heldere stem van John Raffles.

Sobolsky keerde zich om en keek Raffles met een valschen blik aan.

— Ik geloof te weten wat er in u om gaat, zeide Raffles op harden toon. Maar ik waarschuw je, Paul Dimitrief, dat gij niet moet trachten te vluchten, want dat zou u toch niet baten. Ik heb een mijner bedienden last gegeven u geen seconde uit het oog te verliezen totdat de zaak tusschen u en dezen heer geregeld is. En ik verzeker u dat hij even hardnekkig en geduldig is als een bulldog. En nu kunt gij gaan.

De Rus sloop weg, met gekromden rug en het hart van wraakzucht vervuld.

Olga stond op en wilde hem volgen, maar Raffles

legde haar zachtjes de hand op den arm en fluisterde haar toe:

— Neen, Miss Olga doe dat niet, wees zoo goed mij naar mijn kamer te volgen, dan zal ik u in gezelschap van mijn beide vrienden de reden mededeelen, waarom gij ons thans te Berlijn weervindt, en waarom luitenant Frazer den nietswaardigen ellendeling die daar zooeven wegsloop, in het openbaar in het gelaat heeft geslagen.

Olga wankelde en drukte de kleine hand op haar boezem.

Een trek van smart en afschuw verscheen om haar lippen.

Toen fluisterde zij bijna onhoorbaar:

— Ik volg u, Mylord. Ik heb een voorgevoel dat gij mij iets verschrikkelijks hebt mede te deelen.

Raffles knikte ernstig.

Hij bood het jonge meisje den arm en leidde haar door de nieuwsgierige menigte de zaal uit, gevolgd door zijn twee vrienden.

Zwijgend besteede de kleine stoet de trap.

En in het groote logeervertrek bracht Raffles zoo langzaam en voorzichtig als hij kon het arme meisje van de vreeselijke waarheid op de hoogte.

De slag was vreeselijk, maar Olga wist hem te boven te komen.

Een rilling van walging en afschuw, een gebaar alsof zij een giftig reptiel van zich afwierp — en dat was alles.

Toen stak zij Raffles de hand toe en zeide op zachten toon:

— Ik zal u mijn geheele leven dankbaar zijn, Mylord voor wat gij nu gedaan hebt.

— Mij toch niet alleen, hoop ik, vroeg Raffles met een zijdelingschen blik op Richard Frazer.

Een zachte blos kleurde de bleeke wangen van het jonge meisje.

Zij trad met uitgestoken hand op den jongen man toe en zeide met aarzelande stem:

— Natuurlijk ben ik u ook zeer dankbaar, luitenant, — misschien nog wel meer dan Mylord, — want ik weet heel goed, hoeveel pijn ik u gedaan heb.

— Als gij dat weet, Miss Olga, is er nog niets verloren, riep Richard uit, terwijl zijn oogen schitterden. Want hij die zijn misslagen erkent is reeds half genezen.

Hij wierp de jonge Russin een innigen blik toe.

Olga maakte verlegen haar hand los en stak ze Charly toe die glimlachend had toegekeken.

— En — wat denkt gij nu te doen, Miss Olga? vroeg Raffles.

De oogen van de jonge Russin fonkelden.

— Dat vraagt gij nog, Mylord? Natuurlijk zal ik niet rusten voor ik mijn vader gewroken heb. Ik wil de smet afwisschen die ik op mij voel kleven. Ik wil dat Peter Sobolsky alias Paul Dimitrief aan de justitie wordt overgeleverd, hij mag zijn gerechte straf niet ontgaan.

— Dat zal hij ook niet, Miss, als ik er iets aan doen kan, riep Frazer uit.

— Ja maar dan moet gij duelleeren, riep Olga verschrikt uit.

— Vindt gij dat erg, vroeg Richard, met een blik in zijn oogen, welke Olga blozend de hare deed neerslaan.

— Ik wilde wel dat gij de bestraffing aan den rechter hadt overgelaten, luitenant, zeide zij zachtjes.

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

De kellner trad binnen met een briefje in de hand.

— Neem mij niet kwalijk, Miss, zeide hij. Ik heb u door het geheele hotel gezocht. Ik moest u dit briefje ter hand stellen.

Olga nam het briefje aarzelend aan en de kellner verwijderde zich weder.

— Van hem, fluisterde zij, zoodra zij de hand erkende.

Zij scheurde het briefje open en vloog haastig over de weinige woorden die het bevatte.

— Als er geen geheim instaat, Miss Olga, dan zouden wij gaarne eens kennis nemen van den inhoud, zeide Raffles. Wie weet, kan die ons van nut zijn.

— Gij moogt het gerust hooren, riep Olga op minachtenden toon. Hij is niet alleen een moordenaar, hij is een laffe schurk. O, dat het uiterlijk zoo kan bedriegen.

En nu las zij het briefje voor dat aldus luidde:

„Dierbare Olga.

„Ik schrijf je deze paar regels in het Kaiserrestaurant, waar ik door een vervloekten Engelsman eenvoudig bewaakt word. Wij moeten nog hedennacht vluchten. Later zal ik je alles uitleggen. Ik weet niet wat die Engelschen je op den mouw hebben gespeld, maar ik weet dat je liefde voor mij groot genoeg is om mij te gelooven. Vanacht om 1 uur vertrekt er een trein naar Peters-

burg, zorg dat je om 12 uur geheel gekleed in je kamer bent, dan kom ik je daar halen.

Schrijf mij hierheen, of je dit plan goedkeurt.

Je eeuwig liefhebbende Peter.”

— De lezing van dit briefje zou iemand lichamelijk onpasselijk maken, bromde Frazer.

— Ja, smakelijk is het niet, beaamde Charly.

— Ik zal u eens wat zeggen, Mylord, hernam Frazer. Ik ben soldaat, en ik geloof werkelijk niet dat het mij mogelijk zal zijn met dien man den degen te kruisen al ben ik met de beste bedoelingen bezielde ellendeling naar de andere wereld te zenden.

Raffles knikte.

— Ik kan het mij voorstellen, zeide hij. Hij is nog minder dan een dier.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek. Toen hernam Charly:

— Ik geloof dat ik een goed plan heb.

— Laat eens hooren?

— Miss Olga antwoordt Peter Sobolsky en zegt dat zij hedennacht om 12 uur gereed zal staan. Wij nemen haar plaats in en wij zullen den schurk een ontvangst bereiden, die hem zal heugen.

— Een uitstekend plan, riep Richard uit. Mijn handen jeuken reeds.

— Als wij hem dan eenmaal hebben, ging Charly voort, dan brengen wij hem naar Londen over en leveren hem aan onze politie over. Dat bespaart heel wat tijd en moeite.

— Ik geloof dat je plan voortreffelijk is, Charly, zeide Raffles. Wat denkt gij er van, Miss Olga?

— Ik stel mij geheel tot uw beschikking, Mylord.

— Neem dan daar aan die tafel plaats en schrijf Sobolsky een briefje waarin gij hem meedeelt dat gij bereid zijt met hem te vluchten. De rest is kinderwerk voor ons.

Olga schreef het briefje met vaste hand en een kwartier later had Peter Sobolsky het ontvangen.

Het overige van den dag ging vlugger voorbij dan men zou gedacht hebben, vooral voor Olga Dragomirof en Richard Frazer, die eensklaps verdwenen waren alsof zij door den grond waren gezonken en pas zeer laat weder terugkeerden met een uitdrukking op hun gelaat die volgens Charly „boekdeelen sprak”.

Zoo werd het 11 uur.

De wachtpost die Sobolsky overal gevolgd had en die natuurlijk niemand anders was dan Henderson, werd

ingetrokken ten einde den Rus gelegenheid te geven zijn plan ten uitvoer te brengen.

Alles was geregeld.

De rekeningen waren betaald, de koffers waren gepakt, de auto stond gereed.

— Wij behoeven niets anders te doen, zeide Raffles, dan de Hollandsche grens te halen. Ik heb vanmiddag naar Scotland Yard getelegrafeerd en deze heeft onmiddellijk een paar mannetjes afgezonden, die onzen vriend in Hengelo, de Hollandsche grensplaats, zullen arresteren. Wij hebben niets anders te doen dan af te wachten tot de visch in de fuik zwemt.

Olga geheel gekleed, zat vol spanning te wachten in het vertrek, dat door Sobolsky betrokken zou worden en dat naast het hare was gelegen.

Charly, Frazer en Raffles hadden zich in haar eigen kamer in hinderlaag gelegd.

Juist om 12 uur werd er op de deur geklopt, die dadelijk daarop werd geopend.

— Ben je daar Olga? vroeg een mannenstem op gedempten toon.

— Ja, mijn engel, antwoordde Charly met een voortreffelijk nagemaakte vrouwestem.

Het volgende oogenblik baadde het vertrek in licht, want Raffles had den schakelaar omgedraaid.

Maar een groote verrassing zou hen wachten.

Want er traden drie mannen binnen in plaats van een.

Het waren Sobolsky en nog twee andere Russen van een zeer ongunstig voorkomen.

Zoodra hij het bedrog ontdekt had, slaakte Sobolsky een gebrul van woede en wilde zijn revolver trekken, terwijl zijn medeplichtigen trachtten te vluchten.

Zij hadden echter met een al te sterke tegenpartij te doen.

Frazer sprong als een tijger op Sobolsky toe en veldde hem met een slag tusschen de beide oogen.

In een ommezien en met een handigheid die een jongen officier zeer verbaasde, hadden Raffles en Charly de twee andere schurken overmeesterd en onschadelijk gemaakt.

Geboeid en wel werd het drietal vlug naar beneden gebracht, en in de gereedstaande auto geduwd, en wel zoo vlug dat bijna niemand iets van het heele voorgevallene had opgemerkt.

6 uur later werden de drie moordenaars even voorbij de Hollandsche grens door een viertal Londensche rechercheurs overgenomen.....

De volgende aflevering (No. 228) bevat:

Het valsche Paarlinoer.

